R.L. STINE
15
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Creaturile te pândesc...
Ești pregătit să le înfrunți?
NU MĂ PUTEȚI SPERIA!

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

NU MĂ PUTEŢI SPERIA!

Traducere de MIHAELA I. PAPA

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27

Capitolul 1

Ne-am hotărât s-o speriem pe Courtney în ziua excursiei cu şcoala.

Domnul Melvin, profesorul nostru, şi doamna Prince, cealaltă profesoară de la clasa a şasea, ne numărau la urcarea în autobuzul galben al şcolii.

Courtney a urcat prima, desigur. Courtney avea grijă să fie întotdeauna prima din rând. Prietena ei, Denise, a urcat imediat după ea.

Era o zi cenuşie. Nori de ploaie întunecoşi se adunau deasupra noastră, acoperind soarele. La radio spuseseră că sunt nouăzeci la sută şanse să plouă.

Mie nu-mi păsa, eram bucuros că plecasem de la şcoală.

L-am împins pe prietenul meu Hat[1] în copilul din faţa lui. Numele lui adevărat este Herbie, dar toată lumea îl strigă Hat. Aceasta din cauză că nimeni nu l-a văzut niciodată fără o şapcă de baseball pe cap. Îl cunosc pe Hat din clasa a patra, dar nu cred că i-am văzut vreodată părul.

Băiatul din faţă s-a întors şi l-a împins pe Hat spre mine.

— Hei, ia lăsaţi-mă, a strigat Hat, şi mi-a dat un pumn în umăr. M-ai făcut să-mi înghit guma, Eddie.

— Băieţi, lăsaţi-o mai moale, a zis domnul Melvin, încruntându-se la noi.

E genul de profesor care foloseşte tot timpul expresii de genul „las-o mai moale“ şi încearcă să se comporte ca şi cum ar fi prietenul nostru. Dar, oricum, e un profesor de treabă. Şi ne duce într-o mulţime de excursii, iar asta-i mişto.

— De ce ne ducem la pădure, a întrebat Hat molfăind o altă bucată de gumă pe care şi-o băgase în gură. Ce să căutăm acolo?

— Copaci, probabil, i-am răspuns. Nu îmi aminteam exact ce trebuia să căutăm în Pădurea Verde. Îmi aminteam doar că trebuie să ne luăm notiţe.

— Eddie, vrei nişte gumă? am auzit din spate.

M-am întors şi am văzut-o pe prietena mea Charlene chiar în spatele meu. Ea şi cealaltă prietenă a mea, Molly, aveau câte un cocoloş mare de gumă de struguri în gură, la care mestecau de zor.

---

[1] „Şapcă“ (n. tr.)

— Molly, cum poţi să mesteci chestia aia cu aparatul dentar? am întrebat-o.

A rânjit cu gura până la urechi şi mi-a arătat dinţii.

— Nu se lipeşte prea tare, mi-a zis.

Aparatul dentar al lui Molly e roşu cu albastru. Mereu îl arată tuturor. Habar n-am de ce.

Molly şi Charlene seamănă aşa de mult între ele, parcă ar fi surori. Amândouă au părul scurt şi castaniu şi ochi căprui. Sunt cam de aceeaşi înălţime cu mine, aproape un metru şaizeci. Amândouă poartă tot timpul blugi şterşi şi tricouri largi, cu trei numere mai mari. Singura diferenţă între Molly şi Charlene e că Molly are ochelari şi aparat dentar, iar Charlene nu.

— O să vă apăr eu, acolo, în pădurea întunecoasă, le-am tachinat eu. În caz că vă atacă puricii sau altceva.

— Eddie e un adevărat macho, a zis Hat rânjind. E un curajos, a spus el dându-mi încă un pumn în umăr. Tare.

M-am prefăcut că nu mă doare.

— Voi doi aveţi purici, a zis Charlene.

— O să te apărăm noi pe *tine,* Eddie, s-a oferit Molly. Să nu cumva să te atace vreo râmă acolo!

Hat, Molly şi Charlene au pufnit în râs. Molly mă tachina din cauza păţaniei de la Pârâul Tulbure, unde ne-am dus toţi patru la pescuit, iar eu am avut probleme cu pusul râmei în cârlig.

— Nu-mi era frică de râma aia! am strigat eu furios. Mi-era doar scârbă, atâta tot.

M-am încruntat la Molly, dar nu eram tocmai furios. Sunt obişnuit să fiu tachinat. Copiii râd tot timpul de pistruii mei şi de părul meu roşu. Şi fratele meu mai mare, Kevin, mă strigă Bugs. Zice că semăn cu Bugs Bunny pentru că cei doi dinţi din faţă îmi ies în afară. *„What's up, doc? What's up, doc?"*[2] Asta-i tot ce-mi spune Kevin. Lui şi colegilor lui de liceu li se pare tare amuzant.

M-am urcat în autobuz şi m-am strecurat pe lângă Hat ca să prind un loc la fereastră. Courtney şi Denise s-au aşezat în faţă, bineînţeles. Courtney îşi pieptăna părul lung şi blond oglindindu-se în geamul autobuzului. Denise îşi nota ceva într-un carneţel.

Hat s-a izbit în mine şi m-a împins înainte pe culoar. Apoi s-a strecurat repede şi a ocupat locul de la fereastră.

— Hei! Nu e drept! am ţipat eu.

---

[2] „Ce se întâmplă, doctore?" (n.tr.)

A chicotit şi a rânjit la mine. Hat e cel mai bun prieten al meu, dar trebuie să recunosc că arată cam caraghios. Adică rânjeşte întruna, ca piticul Dopey din Albă-ca-Zăpada. Are urechi mari, care i se îndoaie sub şapca de baseball.

E un băiat bun. Tot timpul ne face să râdem pe mine, pe Molly şi pe Charlene.

— La întoarcere eu stau la fereastră, am zis trântindu-mă în scaun lângă Hat.

Charlene mi-a zburlit părul când a trecut pe lângă mine.

— De ce oare se numeşte Pădurea Verde? a întrebat Hat turtindu-şi nasul de fereastră şi privind cum se abureşte geamul de la respiraţia lui. De ce nu Pădurea Albastră sau Roşie?

— A aparţinut unui om care se numea Verde, i-am zis. A lăsat pământul moştenire când a murit.

— Ştiam asta, a zis Hat.

Ce mincinos!

I-am răsucit şapca cu cozorocul în spate. Nu poate să sufere asta. Dar o merita pentru că-mi luase locul de lângă fereastră.

Câteva minute mai târziu, autobuzul a pornit hurducăindu-se către Pădurea Verde. Peste alte câteva minute, ne îngrămădeam la ieşirea din autobuz, ridicându-ne privirea către copacii înalţi, care atingeau către cerul cenuşiu şi noros.

— Faceţi două coloane pe caiet, a zis doamna Prince. Una pentru plante şi una pentru animale.

— Pe tine te pun la plante, i-am zis lui Charlene.

A scos limba la mine arătându-mi uriaşa gumă mov. Hat a plesnit-o peste spate aşa de tare, că i-a sărit guma din gură. Charlene a ţipat furioasă şi a încercat să-l lovească, dar Hat s-a retras. Era prea rapid pentru ea.

Profesorii ne-au împărţit în două grupuri şi am început să explorăm pădurea. Am mers pe o potecuţă îngustă care ocolea printre copaci.

Pădurea era răcoroasă şi întunecată. Aş fi vrut să iasă soarele.

— Ce e chestia aia verde de pe copaci? a întrebat Hat arătând cu degetul. E muşchi? Muşchiul e plantă sau animal?

— Tu ar trebui să ştii, i-am zis. Îţi creşte pe spate.

Molly şi Charlene au râs, dar nu şi Hat.

— Tu nu poţi fi niciodată serios? mi-a reproşat mâzgălind ceva în caiet.

M-am uitat şi eu la caietul meu. Încă nu scrisesem nimic. Nu văzusem decât nişte copaci şi nişte ierburi. Ce nevoie aveam să

notez *asta?*

— Animalele stau ascunse, a spus doamna Prince grupului de copii din faţa noastră. Căutaţi-le ascunzătorile. Uitaţi-vă după gropi şi după scorburi. Căutaţi cuiburi ascunse.

Am privit copacii de deasupra mea. Frunzişul era prea des ca să se vadă cuiburile. Aveam de gând să-i spun lui Hat să caute pe sub pietre pentru că de acolo a ieşit el. Dar înainte să zic ceva, am auzit un strigăt şoptit în spatele meu.

— Şşşşt! Uitaţi! O căprioară!

Toţi ne-am întors să vedem cine strigase. Bineînţeles că era Courtney. Cine *altcineva* ar fi zărit prima o căprioară?

Ea şi Denise încremeniseră ca nişte statui, privind către un mic spaţiu între copaci. Courtney continua să-şi ţină degetul în dreptul buzelor, atenţionând pe toată lumea să facă linişte.

Hat, Molly, Charlene şi cu mine am alergat într-acolo să vedem căprioara.

— Nu văd nimic, am zis eu privind cu atenţie printre copaci.

— A fugit, a spus Courtney.

— Tocmai ai pierdut-o, a adăugat Denise.

Am văzut-o scriind „căprioară” în caietul ei, la coloana cu animale. Avea deja încă patru animale pe listă. Eu nu aveam nici unul.

— Ai văzut liliacul adormit? m-a întrebat Courtney.

— Liliac? Nu-mi plac liliecii. Sunt urâţi. Dacă te muşcă vreunul?

— Stătea atârnat de copacul ăla, a zis Courtney arătând în spatele nostru. Cum de nu l-ai văzut?

Am ridicat din umeri.

— Uite un mesteacăn, i-a zis Denise lui Courtney. Şi uite şi un mesteacăn plângător. Pune-i pe listă.

Hat, Molly şi Charlene se îndepărtaseră, iar eu mă grăbeam să-i ajung din urmă. Courtney şi Denise se străduiau prea tare, după părerea mea. Făceam excursiile în natură să ne amuzăm, să plecăm de la şcoală şi să ne distrăm.

Am avansat încet prin pădure. După o vreme soarele a apărut şi trimitea raze de lumină galbenă printre copaci.

A încercat să-l împing pe Hat într-o grămadă de iederă. Dar el s-a ferit şi am căzut cu nasu-n pământ. În timp ce mă scuturam am văzut şarpele.

Chiar lângă piciorul meu stâng.

Era verde-deschis şi mare.

Mi s-a tăiat respiraţia. Mă uitam fix în jos către el.

Aproape călcasem pe el.

În timp ce priveam neajutorat, şarpele şi-a ridicat capul, şi-a deschis fălcile şi a ţâşnit înainte, să mă muşte de picior.

Am deschis gura să ţip, dar n-a ieşit nici un sunet.

Capitolul 2

Şarpele s-a aruncat asupra mea. Am închis ochii şi am aşteptat sa simt durerea.

— Ohh!

Un ţipăt slab şi speriat mi-a scăpat printre buze. Când am deschis ochii am văzut-o pe Courtney ţinând şarpele în mână.

— Courtney… ăă… ăă, m-am bâlbâit eu.

— Eddie, doar nu-ţi e frică de *ăsta!* m-a luat Courtney peste picior, ridicând şarpele către mine.

Ochii lui negri mă priveau fix. Îşi flutura limba.

— E un şarpe verde, inofensiv, a zis Courtney. *Nu se poate* să-ţi fie frică de un şarpe verde!

Am auzit-o pe Denise chicotind în spatele meu.

Courtney a mângâiat şarpele şi l-a lăsat să îi alunece printre degete.

— Ăă… nu m-am speriat, am zis eu, dar vocea îmi tremura.

Era clar că nu mă crede.

— Un şarpe verde, inofensiv, a repetat ea.

A aşezat şarpele la loc pe pământ. Am sărit înapoi. Am crezut că va veni iar după mine. Dar târâtoarea s-a strecurat fără zgomot printre ierburi.

Hat a râs. A scos un chicotit înalt, nervos. Denise a dat din cap cu dispreţ.

— Pune-l pe listă, i-a zis Courtney. Şarpe verde. Şi cu asta avem şapte în coloana cu animale.

— Ar trebui să mai scriem şi *iepure,* a zis Denise, uitându-se la mine. Cu asta ar fi opt.

— Ce să spun! am răspuns eu ofensat.

Mi-am strigat prietenii să vină după mine şi am luat-o înainte pe cărare. Le auzeam pe Courtney şi pe Denise râzând.

— Nu-ţi face probleme, doar pentru că te-a făcut de râs, mi-a zis Hat bătându-mă pe umăr.

Molly a chicotit, dar Charlene nu.

— Courtney voia doar să se dea mare, mi-a zis Charlene. Parcă n-ar face aşa tot timpul.

— Aş fi vrut s-o muşte şarpele de nasul ei perfect, a adăugat Molly. Să-i fi tras o muşcătură zdravănă.

— Chiar nu mi-a fost frică, am spus din nou cu o voce subţire. Şarpele m-a luat prin surprindere, asta-i tot. Ştiam că e

inofensiv.

— Da, da, sigur, zis Hat dându-şi peste cap ochii lui mici şi negri ca nişte mărgele.

M-am întins spre el să-i zbor şapca de pe cap, dar am ratat.

— Faceţi loc, faceţi loc! a strigat Courtney.

Ea şi Denise au trecut în fugă printre noi, fluturându-şi foile cu tema.

Denise s-a întors şi a şuierat către mine ca un şarpe. Courtney a râs.

— Cred că o să mă tachineze cu şarpele o sută de ani de acum înainte, am zis oftând.

— *Toţi* o să te tachinăm cu asta o sută de ani, m-a asigurat Molly.

Mergeam amărât, fără tragere de inimă, pe potecă. Razele aurii ale soarelui se strecurau printre copaci, dar nici ele nu mă înveseleau. O veveriţă drăgălaşă a zbughit-o pe potecuţă. Nu mă interesa.

Courtney şi şarpele ăla verde îmi stricaseră toată ziua.

Îi auzeam pe copiii din faţă râzând de mine. De fiecare dată când mă uitam la Hat rânjea la mine ca şi cum mi-ar fi spus „Ai dat-o-n bară, azi, Eddie!”

Îmi tot spun că nu e mare lucru. M-am speriat de un şarpe. Şi m-a salvat Courtney. Şi ce-i cu asta?

— Fii atent, Eddie! Uite o omidă acolo. S-ar putea să muşte, a strigat cineva dintr-un pâlc de ierburi înalte, undeva în faţa noastră.

— Ia mai scuteşte-mă! am strigat furios.

Pe măsură ce înaintam pe potecă, vedeam pădurea ca o ceaţă verzuie, luminoasă. Ceilalţi copii erau ocupaţi cu notatul animalelor pe listă.

Eu însă nu vedeam nimic de adăugat. Aerul a devenit fierbinte şi umed. Tricoul mi se lipise de spate. Insecte mici şi albe zburau în jurul meu.

M-am bucurat când am văzut că poteca s-a terminat şi am ajuns iar la parcare. Făcusem un cerc complet. Autobuzul şcolii se afla în capătul parcării, cu uşile larg deschise.

Dar nimeni nu se urca în autobuz.

Am fost surprins să văd un grup mare de copii adunaţi în cerc la câţiva metri de autobuz. Stăteau tăcuţi, privind în faţă.

— Ce? Ce se-ntâmplă? am strigat către Charlene, care se grăbea către grupul de unde nu se auzea nici un sunet.

— S-a întâmplat ceva cu Courtney, a spus ea înspre noi.

Am luat-o şi eu la fugă.
Copiii stăteau adunaţi acolo, tăcuţi. Nimeni nu mişca.
Chiar se întâmplase ceva grav cu Courtney?

Capitolul 3

Ce păţise? Leşinase, i se făcuse rău? O muşcase vreun animal sălbatic?

Am alergat de-a lungul pajiştii şi mi-am făcut loc printre copiii adunaţi în cerc.

Am văzut-o pe Courtney stând în mijlocul lor, zâmbind bucuroasă.

Mă înşelasem. Courtney nu păţise nimic.

Doar se dădea, din nou în spectacol.

Ridicase mâna şi le arăta tuturor palma deschisă, pe care se plimbau doi bărzăuni enormi.

Am tras aer în piept şi am privit împreună cu toţi ceilalţi.

Courtney era şi mai zâmbăreaţă, acum că eram şi eu acolo.

Unul dintre bărzăuni îi traversase încheietura şi cobora pe braţul ei. Celălalt stătea în mijlocul palmei ei.

Domnul Melvin şi doamna Prince stăteau în cerc, chiar în faţa lui Courtney. Li se citea pe chip admiraţia. Domnul Melvin zâmbea. Doamna Prince stătea cu braţele încrucişate, cam tensionată. Părea mai îngrijorată decât domnul Melvin.

— Albinele nu te înţeapă dacă nu le provoci, a zis Courtney, liniştită.

— Ce senzaţie ai când îi simţi mergând pe pielea ta? a întrebat unul dintre copii.

— Mă gâdilă, i-a răspuns Courtney.

Unii copii şi-au întors privirea. Alţii au gemut ori s-au scuturat ca şi când i-ar fi trecut fiorii.

— Scapă de ei! a sfătuit-o cineva.

Bărzăunul mergea pe braţul lui Courtney, spre mâneca tricoului. Mă întrebam ce o să facă ea dacă insecta i se strecoară sub tricou.

Ar intra în panică?

S-ar alarma, ar ţipa şi ar da din mâini încercând să o scoată?

Nu. Nici vorbă. Nu Courtney.

Courtney cea calmă şi controlată n-ar intra niciodată în panică.

Celălalt bărzăun mergea încet de-a lungul mâinii ei.

— Gâdilă, chiar gâdilă, a zis Courtney chicotind.

Părul ei blond strălucea în soare. Ochii albaştri îi scânteiau de bucurie.

„Hai albină, înţeapă! ÎNŢEAPĂ!“ i-am spus eu în gând. Mă întrebam dacă mai aveau şi alţii aceeaşi dorinţă secretă.

Eram răutăcios, recunosc. Dar Courtney o căuta cu lumânarea.

„Haide, doar o mică înţepătură!” o rugam eu, concentrându-mă cu toată puterea.

Insecta de pe braţul ei s-a oprit când a ajuns la mânecă şi s-a întors spre cot.

— Albinele sunt, de fapt, foarte blânde, a spus Courtney încet.

Amândouă erau în palma ei acum.

Courtney mi-a zâmbit. Am simţit un fior pe şira spinării. Mă întrebam cum face *asta.*

Trebuie să recunosc, îmi era frică de albine. Întotdeauna fusesem speriat de ele, de când m-a înţepat una când eram mic.

— Vrea cineva să încerce? a întrebat Courtney.

Din mulţime s-au auzit râsete nervoase. Nu era nici un voluntar.

— Uite, Eddie, prinde! a ţipat Courtney.

Şi înainte ca eu să mă pot mişca, înainte să apuc să ţip sau să mă feresc, sau să fac *orice altceva,* şi-a tras mâna în spate şi a aruncat albinele spre mine!

Capitolul 4

Am ţipat şi m-am tras înapoi.

I-am auzit pe ceilalţi trăgând aer în piept, surprinşi.

Una dintre albine s-a izbit de umărul meu şi a căzut în iarbă. Cealaltă a zburat pe tricoul lui Hat şi s-a oprit acolo.

— Luaţi-o de aici! Luaţi-o de aici! ţipa Hat.

Îşi scutura tricoul cu amândouă mâinile şi, speriat, ţopăia ca într-un dans sălbatic.

Unii dintre copii ţipau. Dar cei mai mulţi râdeau în hohote.

Eu stăteam cu ochii pe albina din iarbă. Şi-a luat zborul bâzâind, drept spre faţa mea.

— Oooh! am strigat eu şi am căzut în genunchi, acoperindu-mi capul cu mâinile.

— Cred că e timpul să ne întoarcem la şcoală, a sus domnul Melvin acoperind râsetele celorlalţi copii.

Courtney mi-a întors un rânjet arogant când am trecut pe lângă ea pe culoarul autobuzului.

Unii dintre copii bâzâiau ca albinele, alţii şuierau ca şerpii. Toţi credeau că a fost tare amuzant faptul că Hat şi cu mine ne-am purtat ca nişte laşi.

M-am cufundat în ultima banchetă din spatele autobuzului şi am scos un oftat. Hat a picat şi el lângă mine şi şi-a tras şapca peste ochi. Bancheta se întindea pe toată lăţimea autobuzului. Molly şi Charlene s-au aşezat lângă noi. Charlene îşi mesteca neobosită guma. Molly încerca să îşi dezlipească guma de pe aparatul dentar.

Nici unul dintre noi n-a scos o vorbă până n-a plecat autobuzul. Apoi am început să vorbim încet despre Courtney şi despre cât de înfumurată era.

— Crede că ea e cea mai grozavă, a zis Hat amărât.

— Se poartă ca şi cum nu i-ar fi frică de nimic. Ca şi cum ar fi *Superwoman* sau cine ştie cine.

— A fost o glumă răutăcioasă să arunce bărzăunii pe Eddie, a adăugat Molly încă străduindu-se să îşi dezlipească guma de pe aparatul dentar.

— Ştie că Eddie e un fricos, a zis Hat. Ştia că o să ţipe şi o să se poarte ca un fraier.

— Şi tu te-ai fi purtat la fel! am ţipat eu, fără să vreau să par

un plângăcios.

— Hei, eu sunt de partea *ta!* a insistat Hat împingându-mă.

L-am împins şi eu. Eram chiar furios. Cel mai mult pe mine, cred.

— Trebuie să fie ceva de care să-i fie frică lui Courtney, a zis Charlene gânditoare.

Autobuzul s-a oprit la semafor. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că eram în dreptul pădurilor pe unde trecea Pârâul Tulbure.

— Poate îi e frică de monştrii noroioşi, am sugerat eu.

Cei trei prieteni ai mei au râs fără chef.

— Nici vorbă, a zis Charlene. Nimeni nu mai crede în monştrii noroioşi. E doar o poveste de pe vremuri. Courtney nu s-ar speria în nici un caz de ei.

E o legendă în oraşul nostru care spune că monştrii noroioşi trăiesc sub malurile pârâului. Şi, câteodată, când e lună plină, monştri ies de pe fundul apei, cu noroiul scurgându-se de pe ei şi caută victime pe care să le tragă după ei în noroi.

E o poveste amuzantă. Am crezut-o şi eu când eram mic. Fratele meu Kevin mă lua cu el în pădure şi îmi povestea despre monştrii care se ridicau din noroi. Apoi începea să arate cu degetul şi să tremure şi zicea că i-a văzut. Mă străduiam să nu-mi fie frică. Dar nu reuşeam. Întotdeauna începeam să ţip şi o luam la fugă.

— Fratele tău mai face filmul ăla despre monştrii noroioşi? a întrebat Hat.

Am dat din cap.

— Da. Să vezi ce costume dezgustătoare şi-au făcut el şi prietenii lui. Sunt chiar scârboase.

Kevin şi câţiva dintre prietenii lui făceau un filmuleţ pentru unul dintre cursurile lor de la liceu. Era un film de groază care se numea *Monştrii noroioşi din Pârâul Tulbure.*

M-am rugat de el să mă lase să apar şi eu în film. Dar a zis că nu îşi poate asuma riscul. „Dacă apar monştrii *adevăraţi* şi se iau după tine?“ m-a întrebat el rânjind.

Am încercat să-i explic că nu mai sunt mic, că nu mă mai poate speria cu poveştile astea. Dar Kevin tot nu m-a lăsat să particip şi eu.

Autobuzul a pornit cu o smucitură. M-am uitat în faţă şi le-am văzut pe Courtney şi pe Denise privindu-ne şi râzând.

M-am întors spre prietenii mei.

— Trebuie să găsim o metodă să o speriem pe Courtney, am

zis eu hotărât. *Trebuie!*

— Are dreptate Eddie, a adăugat Hat repede. Trebuie să găsim o metodă să o speriem pe Courtney şi să o facem de râs în faţa tuturor. Altfel o să ne amintească mereu de ziua de azi.

— Dar e atât de curajoasă, nu se teme de nimic, a spus Charlene dând din cap. Ce am putea face să o speriem?

Toţi am mormăit încet clătinând din cap, gândindu-ne la ce ar putea s-o sperie.

Apoi am văzut un zâmbet răutăcios pe faţa lui Molly. Şi-a ridicat ochelarii pe nas. În spatele lor, ochii ei căprui scânteiau de mulţumire.

— Cred că am o idee, a spus ea încet.

Capitolul 5

— Fratele meu are un şarpe de cauciuc dezgustător, a şoptit Molly.

Zâmbetul ei era şi mai larg.

Ne-am îngrămădit toţi patru pe marginea banchetei. Cu fiecare hop, aproape cădeam de pe locurile noastre.

— Lui Courtney nu-i e fiică de şerpi, i-a spus Hat. Îi place să-i mângâie, ai uitat?

— Ăla era un bleg de şarpe verde. Şarpele de cauciuc al fratelui meu e mare şi negru. Are gura deschisă şi nişte colţi uriaşi, albi şi ascuţiţi. Are o expresie fioroasă şi…

— Pare real sau se vede că e jucărie? am întrebat.

Autobuzul a trecut peste un dâmb. Am sărit toţi în sus.

— Pare real, ne-a asigurat Molly, cu ochii scânteind în spatele ochelarilor. Şi dacă-l atingi e cald şi lipicios.

— Bleah! s-a strâmbat Charlene.

— Pe mine m-a speriat de zeci de ori, a mărturisit Molly. Pare adevărat şi arată dezgustător; mă păcăleşte de fiecare dată. Odată am băgat mâna sub pernă şi l-am simţit acolo, în toiul nopţii. Am ţipat cel puţin o oră. Nimeni nu mă putea opri.

— Super! a exclamat Hat.

Eu aveam încă îndoieli.

— Chiar crezi că o s-o facă pe Courtney să ţipe?

Molly a dat din cap.

— O să-şi iasă din fire. O să facă un tărăboi… Şarpele de cauciuc e destul de urât ca să sperie un şarpe *adevărat!*

Am râs zgomotos toţi patru. Câţiva dintre copiii care stăteau în faţă s-au întors să vadă ce putea fi aşa de amuzant. Le-am văzut pe Courtney şi pe Denise pe locurile din faţă, scriind în caiete. Probabil îşi transcriau notiţele. Amândouă trebuiau să fie eleve perfecte, în toate privinţele.

— De-abia aştept s-o speriem pe Courtney, am zis în timp ce autobuzul s-a oprit în faţa şcolii. Eşti sigură că poţi să iei şarpele de la fratele tău, Molly?

Molly a rânjit către mine.

— Ştiu în ce sertar îl ţine. O să-l împrumut doar.

— Şi ce o să facem cu el, a întrebat Charlene. Cum o speriem pe Courtney cu el? Unde îl ascundem?

— În punga ei cu mâncare, bineînţeles, a răspuns Molly.

Toţi patru am coborât din autobuz rânjind.

Pungile cu prânzul se ţineau pe un raft nu prea înalt în spatele clasei. Colegii mei mănâncă întotdeauna prânzul chiar în clasă. Şcoala noastră e foarte mică şi nu s-a construit şi o cantină. Prânzul lui Courtney era uşor de reperat. Era cel mai mare din raft.

Mama ei îi punea întotdeauna *două* sendvişuri şi *două* cutii de suc. Plus o pungă de chipsuri, un măr, o bucată de brânză şi, de obicei, o ruladă sau două cu fructe.

Nu ştiu de ce mama lui Courtney îi dă atâta mâncare la ea. Courtney nu are cum să o mănânce pe toată. Întotdeauna e eroină la ora prânzului, pentru că-şi împarte pacheţelul cu cei care au mâncare puţină la ei.

Dimineaţa următoare am ajuns la şcoală un pic mai târziu. Pungile cu mâncare erau deja aşezate pe raftul de jos. Am văzut punga maro îndesată a lui Courtney într-un capăt al raftului.

I-am studiat punga cu mâncare în timp ce mi-o aşezam pe a mea la celălalt capăt. Avusese Molly succes în misiunea ei? Reuşise să pună şarpele de cauciuc în pungă?

Nu-mi dădeam seama după pungă. Dar îmi dădeam seama uitându-mă la Molly. Avea faţa roşie ca focul şi îmi tot arunca priviri agitate.

Da.

Molly reuşise.

Acum nu trebuia decât să aşteptăm să treacă cele trei ore şi jumătate cât mai era până la prânz.

Cum era să mă concentrez la lecţii? Mă tot întorceam în spate şi mă uitam la uriaşa pungă cu mâncare a lui Courtney.

Îmi imaginam ce urma să se întâmple. Îmi tot desfăşuram în minte acea scenă minunată. O vedeam pe Courtney stând la masă în faţa lui Denise, cum stătea ea întotdeauna. O vedeam vorbind întruna. O vedeam băgând mâna în punga de hârtie maro…

Vedeam expresia de groază de pe faţa lui Courtney. Mi-o imaginam ţipând. Îmi imaginam şarpele ieşind din pungă, cu colţii scoşi, cu ochii sclipind ca jăraticul.

Mi-o imaginam pe Courtney ţipând speriată şi pe toţi ceilalţi râzând. Mă gândeam cum o să trec calm pe lângă ea şi o să ridic şarpele. „E doar un şarpe de cauciuc, Courtney, i-aş spune ridicând şarpele ca toată lumea să-l vadă. N-ar trebui să-ţi fie frică de şerpi de cauciuc. Sunt inofensivi. Absolut inofensivi!”

Ce victorie!

Toată dimineaţa Hat, Molly, Charlene şi cu mine am tot rânjit unii la alţii, aruncându-ne priviri complice. Nu cred că am auzit vreun cuvânt din ce a spus domnul Melvin.

N-aş putea să spun ce cuvinte erau scrise pe tablă la ortografie. Şi n-aş putea să spun nici ce exerciţii de matematică erau în caietul de recapitulare. Vedeam doar ca prin ceaţă numere şi semne.

Eu şi cei trei prieteni ai mei ne-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii uitându-ne nerăbdători la ceas. În sfârşit, a venit ora prânzului.

Am stat de-o parte toţi patru. Am aşteptat la mesele noastre şi le-am urmărit pe Courtney şi pe Denise cum merg împreună în spatele clasei să îşi ia pungile cu mâncare.

Am privit-o pe Courtney aplecându-se în faţa raftului. Întâi a luat punga lui Denise. Apoi a ridicat-o pe a ei. Amândouă s-au întors către masa la care stau întotdeauna. Au tras scaunele şi s-au aşezat una în faţa celeilalte.

„Acum e momentul, mi-am zis ţinându-mi respiraţia. Acum e clipa cea mare.”

Capitolul 6

Eu şi prietenii mei ne-am grăbit să ne luăm pungile. Nu voiam să se întrebe cineva de ce stăm şi ne uităm la Courtney.

Ne-am aşezat la masa la care stăteam de obicei. Nu-mi dezlipeam ochii de pe Courtney. Eram aşa de agitat şi de nerăbdător încât credeam că o să explodez.

Courtney s-a apucat să-şi deschidă pachetul cu mâncare.

Chiar atunci s-a auzit un mormăit din spatele clasei. Era domnul Melvin.

— Oh, nu, s-a văitat el. Mi-am uitat pachetul acasă.

— Nu-i nimic, i-a spus Courtney.

Domnul Melvin a mers până la masa ei. S-a aplecat şi a început să vorbească cu ea. Nu auzeam ce-şi spun. Întotdeauna e zgomot mare în clasă la ora prânzului, când toţi vorbesc, râd, îşi scot pungile şi îşi despachetează mâncarea.

Numai eu, Hat, Molly, şi Charlene eram tăcuţi. Ne uitam la Courtney şi la domnul Melvin, care continuau să vorbească.

— Oare ce-şi spun? m-a întrebat Hat în şoaptă. De ce nu o lasă să desfacă mâncarea?

Am ridicat din umeri cu ochii aţintiţi pe Courtney. Părea gânditoare. Apoi i-a zâmbit domnului Melvin şi i-a întins punga cu mâncare.

— Nu-i nici o problemă, chiar insist, i-a spus ea. Luaţi nişte mâncare de la mine. Ştiţi că mama întotdeauna îmi pune prea mult.

— Oh, nu, am spus eu.

Mi s-a făcut brusc rău.

— Să-l prevenim? a întrebat Hat.

Prea târziu. Stând încă lângă masa lui Courtney, domnul Melvin a deschis punga şi a băgat mâna înăuntru. Ochii i s-au micşorat de uimire.

Apoi a scos un ţipăt ascuţit în timp ce scotea, speriat, şarpele mare şi negru din pungă.

Punga de mâncare a căzut pe podea. Şarpele de cauciuc s-a zvârcolit pentru o clipă în mâna lui.

Molly avea dreptate. *Chiar* părea real.

Domnul Melvin a mai scos un ţipăt şi şarpele a căzut jos.

Toţi au început să ţipe, panicaţi.

Courtney a sărit de pe locul ei. L-a împins uşor pe domnul

Melvin ca să-l dea la o parte din calea ei. Apoi a început să sară cu picioarele pe şarpe. Îl călca cu putere şi cu furie.

Călca pe el eroic.

După câteva secunde a ridicat şarpele şi a zâmbit triumfătoare către domnul Melvin. Şarpele era rupt în două. Sărise cu picioarele pe el până îi rupsese capul.

— Fratele meu o să mă omoare, a gemut Molly.

— Cel puţin, l-am speriat pe domnul Melvin, a spus Charlene după ore. Ea încearcă întotdeauna să vadă partea bună a lucrurilor.

— Nu pot să cred că şi-a petrecut tot restul după-amiezii încercând să afle cine a pus şarpele în pungă, a exclamat Hat.

— Courtney se tot uita la noi, am zis eu. Credeţi că ne suspectează?

— Probabil, a zis Hat. Oricum, mă bucur că am plecat de acolo.

— Domnul Melvin ţipa aşa de caraghios! a remarcat Charlene.

Molly nu scotea un cuvânt. Probabil se gândea la ce o să facă fratele ei când va afla că i-a dispărut şarpele.

Ne îndreptam spre casa mea. Stabilisem că trebuie să ne adunăm toţi şi să găsim un plan mai bun ca s-o speriem pe Courtney.

Era o zi frumoasă şi caldă. Plouase toată săptămâna. Era sezonul ploios în sudul Californiei. Dar în acea zi se vedea soarele auriu strălucitor pe cerul senin şi fără smog.

Toţi ne gândeam că am fi putut fi prinşi şi că planul nostru de a o speria pe Courtney eşuase.

Dădusem greş, iar ea era din nou eroină.

— Ideea cu şarpele n-a fost bună, a zis Hat în timp ce traversam strada.

— Mie-mi spui? a zis Molly dându-şi ochii peste cap.

— Pe Courtney n-o putem păcăli cu o jucărie, a continuat Hat. Ne trebuie ceva real ca s-o speriem. Ceva viu.

— Ceva viu? am întrebat.

Hat se pregătea să răspundă, dar o voce de femeie l-a întrerupt.

Când m-am întors am văzut-o pe doamna Rudolph, una dintre vecinele noastre, alergând spre noi. Părul ei blond era răvăşit, iar ea avea o expresie de groază pe faţă.

— Eddie, te rog, trebuie să mă ajuţi! a strigat ea.

Capitolul 7

Am simţit fiori pe şira spinării. Doamna Rudolph părea atât de speriată!

— Ce s-s-a întâmplat? am zis eu bâlbâindu-mă.

A arătat în sus.

— Poţi să mă ajuţi?

— Păi ce…

I-am urmărit privirea. Mi-am dat seama după un timp că arata spre creanga unui copac.

— Motanul meu Muttly e acolo, a zis doamna Rudolph ferindu-şi ochii de soare cu o mână şi arătând cu cealaltă.

— Îl văd, a spus Hat. E pe creanga aia înclinată.

— Nu ştiu cum a ieşit din casă, a spus doamna Rudolph. Nu urcă niciodată în copaci. A ajuns cumva acolo sus şi nu mai poate coborî.

Am privit cu atenţie în frunzişul des. Mda. Mutty era acolo. Destul de sus. Mieuna speriat şi încerca să apuce cu ghearele creanga subţire a copacului. Toţi stăteam şi ne uitam în sus la pisică.

Deodată am simţit mâna doamnei Rudolph pe umărul meu.

— Poţi să urci până acolo şi să-l iei, Eddie?

Am înghiţit în sec. Nu sunt chiar cel mai bun căţărător în copaci din lume. De fapt, nu-mi place *deloc* să mă caţăr în copaci. Întotdeauna mă zgârii de scoarţa copacului sau îmi zdrelesc pielea de pe burtă, sau altele de genul ăsta.

— Te rog, grăbeşte-te, îmi spunea doamna Rudolph. Muttly e aşa de speriat. O să… o să cadă.

„Şi ce dacă o să cadă? Nu se spune că pisicile au nouă vieţi?”

Aşa gândeam dar nu i-am spus doamnei Rudolph.

Am preferat să zic ceva despre cât de sus era.

— Eşti bun la căţărat în copaci, nu? Adică, toţi băieţii de vârsta ta fac asta, nu-i aşa?

Mă studia din priviri. Avea pe chip o expresie de dezaprobare.

Mi-am dat seama că mă considera un laş.

„Dacă nu mă urc în copac să-i salvez mâţa, o să-i spună mamei că sunt un fricos. O să se ducă vorba prin tot cartierul: doamna Rudolph l-a rugat pe Eddie s-o ajute şi el a stat acolo ca un laş, inventând scuze copilăreşti.”

— Mi-e cam frică de înălţime, am mărturisit eu.

— Du-te, Eddie, mi-a spus Hat. Poţi s-o faci.

Ce mai prieten!

Deasupra noastră pisica miorlăia cât putea de tare. Părea un copil care plânge. Îşi ţinea coada ridicată.

— Poţi s-o faci, Eddie, a zis Charlene, privind în sus către pisică.

— Te rog, Eddie, grăbeşte-te, insista doamna Rudolph. Copiii mei vor fi foarte necăjiţi dacă se întâmplă ceva cu Muttly.

Am ezitat, uitându-mă la trunchiul înalt, cu coajă aspră.

Pisica a miorlăit din nou.

Creanga tremura. Deodată, picioarele pisicii au început să se mişte în toate direcţiile în timp ce încerca să îşi ţină echilibrul.

Am auzit-o miorlăind din nou, după care a alunecat de pe creangă.

Capitolul 8

Am ţipat toţi. Creanga se clătina în sus şi în jos. Pisica stătea agăţată de ea cu labele din faţă. Picioarele din spate loveau cu furie aerul.

— Vai, nu! Vai, nu! se tânguia doamna Rudolph, acoperindu-şi ochii cu mâna.

Pisica mieuna îngrozită.

A reuşit cumva să se ridice din nou pe creangă, scoţând nişte sunete care păreau omeneşti.

Doamna Rudolph şi-a coborât mâna din dreptul ochilor. S-a uitat dezgustată la mine.

— Bine, cred că ar trebui să chemăm pompierii.

Ştiam că ar fi trebuit să mă agăţ de trunchiul copacului şi să mă urc, dar chiar mă tem de înălţimi. Nu sunt un bun căţărător.

Cu un oftat exasperat, doamna Rudolph s-a întors şi a început să fugă spre casă. S-a oprit când a auzit o voce de fată strigând.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Courtney pedala pe bicicleta ei roşie de curse. A sărit de pe ea, lăsând-o să cadă. Purta o salopetă albă de denim peste un tricou galben.

— Ce se întâmplă?

— Pisica mea... a spus doamna Rudolph arătând spre copac.

Pisica mieuna panicată.

Courtney s-a uitat la creanga care încă se balansa.

— O dau eu jos, a spus ea.

A prins în braţe trunchiul şi a început să urce. Pisica a mieunat şi a alunecat din nou.

Courtney urca repede, prinzându-şi picioarele în jurul trunchiului şi trăgându-se în sus cu braţele. În câteva secunde a ajuns la creangă, a prins pisica cu o mână şi a tras-o lângă ea. Apoi a coborât cu dibăcie din copac.

— Biata pisică, a spus Courtney netezindu-i blana şi mângâind-o uşor, i-a dat-o doamnei Rudolph.

Hainele lui Courtney erau murdare de praf şi aveau pe ele bucăţele de scoarţă de copac. Avea frunze verzi în părul ei blond.

— Oh, îţi mulţumesc, a zis doamna Rudolph, strângând pisica în braţe. Îţi mulţumesc, draga mea. Ai fost grozavă!

Courtney s-a scuturat de praf.

— Îmi place să mă urc în copaci. E chiar amuzant.

Doamna Rudolph şi-a întors privirea către mine şi zâmbetul i-a dispărut.

— Bine că măcar e *cineva* curajos în cartierul ăsta, a zis ea, strâmbându-se dezgustată.

I-a mulţumit din nou lui Courtney şi a intrat în casă, cu pisica în braţe.

Mă simţeam aşa de ruşinat! Îmi venea să intru în pământ. Aş fi vrut să dispar şi să nu mă mai vadă nimeni niciodată.

Dar stăteam acolo, cu mâinile în buzunar.

Iar Courtney rânjea la mine, dându-se mare, făcându-mă să mă simt şi mai rău, cu zâmbetul ei arogant.

Hat, Molly şi Charlene nu scoteau un cuvânt. Când m-am uita la ei mi-au evitat privirea. Îmi dădeam seama că le părea rău de mine. Şi erau furioşi că din nou ne-a făcut Courtney de râs.

Ea şi-a luat bicicleta şi a plecat. Şi-a ridicat piciorul peste cadru şi a urcat în şa. Apoi s-a întors brusc către mine.

— Auzi, Eddie, tu mi-ai pus şarpele ăla în mâncare?

— Sigur că nu! am strigat eu.

Am lovit iarba cu pantoful.

Ea se uita în continuare la mine, mă studia cu ochii ei albaştri.

Ştiam că roşesc. Îmi simţeam obrajii arzând. Dar nu puteam face nimic.

— M-am gândit că poate erai tu, a zis Courtney dându-şi părul după urechi. Mă gândeam că poate vrei să te răzbuni. Ştii, pentru chestia cu şarpele verde.

— Nici vorbă, am zis eu încet. Nici vorbă, Courtney.

Cei trei prieteni ai mei se fâţâiau stingheriţi. Hat începuse să fredoneze un cântec.

În cele din urmă, Courtney a început să pedaleze şi a pornit în jos pe stradă.

— *Trebuie* să găsim o metodă s-o speriem, am zis strângând din dinţi, de îndată ce Courtney nu s-a mai văzut. *Trebuie!*

— Ce-aţi zice de o tarantulă adevărată mergând pe spatele ei? a sugerat Hat.

Capitolul 9

Planul era simplu.

Domnul Dollinger, profesorul de ştiinţe, avea două tarantule pe care le ţinea într-o cuşcă în laboratorul de la etajul al doilea.

Hat şi cu mine aveam să ne strecurăm în laborator joi, după ore. Împrumutăm una din tarantule şi o ascundeam peste noapte în dulapul meu. În dimineaţa următoare aveam ora de sport după prima oră. Deasupra sălii de sport este un balcon îngust unde se ţine echipamentul. Hat şi cu mine aveam să ne strecurăm sus în balcon cu tarantula.

Apoi, Molly şi Charlene o ţineau de vorbă pe Courtney sub balcon. Când Courtney se afla chiar sub noi, aruncăm tarantula în capul ei.

După care ea urla şi ţipa, iar tarantula se încâlcea în părul ei şi Courtney nu mai putea să o scoată, aşa că ţipa din nou şi făcea scandal, iar noi toţi râdeam de ea.

Planul era simplu.

Şi eram siguri că o să meargă.

Ce ar fi putut să nu iasă?

Joi după ore, Molly şi Charlene ne-au urat noroc. Eu şi Hat am intrat în laborator şi ne prefăceam că lucrăm pentru proiectele noastre. De fapt aşteptam ca toţi copiii să plece de la şcoală.

N-a trecut mult timp şi s-a făcut linişte pe hol. Am scos capul să văd dacă mai era cineva. Nimeni.

— Bine. Hat! l-am strigat eu. Hai s-o facem şi pe asta!

Ne-am strecurat în hol. Pantofii noştri scârţâiau destul de tare pe podeaua de gresie. Holurile şcolii te cam sperie când sunt pustii şi e linişte totală.

Am trecut pe lângă cancelarie, prin faţa scării principale. Uşa era întredeschisă şi dinăuntru se auzea un fel de şedinţă a profesorilor.

„E perfect, mi-am zis. Dacă profesorii sunt în şedinţă jos, laboratorul o să fie numai al nostru.”

Eu şi Hat ne-am grăbit să urcăm pe scara principală. Ne sprijineam de balustradă şi încercam să facem cât mai puţin zgomot. Laboratorul se află la capătul holului, la etajul al doilea. Am trecut pe lângă câţiva elevi de clasa a opta pe care nu îi

cunoşteam. Dar nu am văzut pe nimeni altcineva. Nu păreau să fie profesori pe acolo. Probabil că erau toţi la şedinţă.

Eu şi Hat am tras cu ochiul în interiorul laboratorului. Lumina după-amiezii se revărsa prin ferestre. Trebuia să mijim ochii.

— Domnule Dollinger, am strigat eu.

Voiam doar să mă asigur că nu e acolo.

Nici un răspuns.

Am încercat să ne strecurăm amândoi prin uşă în acelaşi timp. Dar n-am încăput. Hat a început să râdă. Avea un râs nervos şi ascuţit. Mi-am ridicat degetul în dreptul buzelor făcându-i semn să facă linişte. Nu voiam să ne audă cineva.

Hat m-a urmat printre băncile din sala aceea lungă. Inima mi se zbătea în piept. Îmi plimbam ochii prin încăpere.

Lumina soarelui părea din ce în ce mai strălucitoare. Desenele în acuarelă cu pădurea tropicală pe care le făcusem noi erau expuse pe peretele din spatele biroului domnului Dollinger. Într-una dintre chiuvetele laboratorului picura apă. „Pic pic pic.”

Uşa fişetului metalic înalt de lângă biroul domnului Dollinger era deschisă. I-am arătat-o lui Hat.

— Asta probabil înseamnă că se întoarce aici după şedinţă, i-am zis în şoaptă.

Domnul Dollinger e foarte ordonat, fixist chiar. Nu ar fi lăsat uşa deschisă peste noapte.

Hat m-a împins.

— Ar fi bine să ne grăbim.

— Nu mă împinge, am zis eu morocănos.

Am mers către cuşca cu tarantule, care stătea pe o masă de metal lipită de perete. Era o cutie rectangulară din pal cu un grătar de sârmă deasupra.

Un zgomot puternic m-a făcut să mă opresc la câţiva metri de cuşcă. Am tras aer în piept şi l-am întrebat pe Hat:

— Ce a fost asta?

Sunetul s-a auzit din nou. Ne-am dat seama că erau storurile care se loveau în geam în bătaia vântului.

Am răsuflat uşurat. M-am uitat lung la Hat şi el s-a uitat la mine. Îşi potrivea agitat şapca pe cap.

— Eddie, poate că nu e o idee prea bună, a şoptit el. Poate ar trebui să plecăm de aici.

Aş fi vrut să îi urmez sfatul lui Hat, să ies pe uşă şi să fug cât puteam de repede. Dar mi-am amintit zâmbetul arogant al lui

Courtney când a coborât din copac.

— Eu zic să ne ţinem de plan.

Chiar voiam să o sperii pe Courtney. Mai mult decât orice altceva.

Eu şi Hat ne-am uitat la cele două tarantule. Cea mare se târa într-un capăt al cuştii. Cea mică stătea nemişcată la celălalt capăt.

— Câh, am zis cu voce tare. Chiar sunt scârboase!

Aveau picioarele păroase şi subţiri. Corpurile lor arătau ca nişte ghemotoace de păr.

— Hai s-o luăm pe cea mare, a propus Hat, ducându-şi mâna la capacul cuştii. I-a apărut un rânjet pe faţă. O să facă „pleosc” când ajunge pe capul lui Courtney.

Am râs amândoi şi am început să scoatem tot felul de sunete haioase.

Hat a ridicat capacul cuştii. A băgat o mână înăuntru ca să prindă tarantula. Apoi s-a oprit brusc şi zâmbetul i-a dispărut.

— Avem o problemă, a zis el.

— Hm? Ce problemă? M-am uitat nervos spre uşă. Nu era nimeni acolo.

— În ce o s-o punem? a întrebat Hat.

Am rămas cu gura căscată.

— Am uitat să luăm ceva în care s-o punem.

A lăsat la loc jos capacul. Acum cele două tarantule mergeau încet una spre alta.

— Mda! Păi, avem nevoie de o pungă sau ceva, am zis căutând din ochi ceva pe mesele de laborator.

— Nu e bună punga, a răspuns Hat încruntându-se. Tarantulele o pot sfâşia.

— Da, ai dreptate.

— De ce nu ne-am gândit la asta până acum? a întrebat Hat. Cum credeam că o să facem asta? Nu poţi să pui, pur şi simplu, o tarantulă în ghiozdan şi să te plimbi cu ea.

— Calmează-te, i-am zis, făcându-i semn să-şi coboare vocea. Îl vedeam că e pe cale să se panicheze. Trebuie să fie ceva pe aici în care să putem ţine o tarantulă.

— E o prostie. Ce credeai, că o s-o ţin în buzunar?

— Ia stai! Am alergat la masa de alături şi am luat de acolo o cutie de plastic. Era de mărimea unui castron de bucătărie şi avea capac de plastic. Asta e perfectă, am zis ridicând cutia ca să o vadă şi Hat. O să-i fac doar găuri în capac.

— Grăbeşte-te, a zis Hat, scoţându-şi şapca şi scărpinându-şi

părul negru.

Am dat câteva găuri în capac cu un creion. Apoi am dus cutia de plastic lângă cuşcă.

— Poftim, am zis dându-i cutia.

— Trebuie s-o ţii. Nu pot să ţin şi cutia şi să prind şi tarantula.

— Bine, am răspuns fără tragere de inimă. Nu aş fi vrut să stau aşa de aproape de tarantulă.

Mâinile îmi tremurau un pic, dar ţineam cutia aproape de cuşcă şi eram gata să pun capacul imediat ce Hat avea să-i dea drumul înăuntru uneia dintre creaturi.

A deschis capacul şi a băgat mâna în cuşcă. Hat era foarte curajos. A pus mâna pe cea mare şi a ridicat-o uşor. Nici măcar nu a ezitat şi nu s-a strâmbat de dezgust.

M-a impresionat.

Aproape că am lăsat cutia să-mi scape când a dat drumul tarantulei înăuntru. Îmi tremurau mâinile, dar am reuşit s-o ţin. Tarantula a început să se zbată, dând din picioare şi alunecând pe suprafaţa lucioasă.

— Nu-i place aici, am zis cu vocea tremurândă.

— Foarte rău! a zis Hat închizând capacul cuştii. Repede Eddie, pune capacul peste cutie!

M-am străduit să-l potrivesc.

Aproape că reuşisem, când am auzit paşi apropiindu-se de uşă. Şi voci.

Hat şi cu mine am rămas cu gura căscată când am văzut că domnul Dollinger era cât pe ce să intre pe uşă.

Capitolul 10

Mi-a scăpat printre buze un oftat uşor. Lumina galbenă a soarelui mi s-a părut deodată albă. Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare.

Mi se înmuiaseră genunchii. Mă simţeam ca şi cum aş fi cântărit o tonă.

Îl auzeam pe domnul Dollinger vorbind cu un alt profesor chiar la uşa laboratorului. În câteva secunde avea să intre înăuntru şi… şi…

— Repede! Ascunde-te sub masă, a şoptit Hat, cu ochii măriţi de frică.

M-am băgat şi eu după el sub masă. Dar nu era o ascunzătoare bună. Domnul Dollinger ne-ar fi văzut imediat ce s-ar fi apropiat de biroul lui.

— Nu, nu e bine, am zis. Of…

Ochii mi se roteau prin cameră. Unde ne-am fi putut ascunde?

— În dulapul cu materiale didactice! am strigat şi l-am prins pe Hat de braţ, trăgându-l după mine.

Dulapul înalt de metal era destul de mare să cât să încăpem amândoi.

O să ajungem la timp?

Ne-am strecurat înăuntru împingându-ne unul pe altul şi am tras uşa. Chiar în momentul când aceasta s-a închis, domnul Dollinger a intrat în cameră.

Eu şi Hat tremuram în întuneric ascultând paşii domnului Dollinger, care se apropia. Mi-am încleştat mâna pe cutia cu tarantula.

Domnul Dollinger fredona încet o melodie. L-am auzit oprindu-se chiar în faţa dulapului.

Inima bătea să-mi spargă pieptul. Mă întrebam dacă profesorul îi auzea bătăile prin uşa dulapului.

Mi-am schimbat poziţia şi m-am lovit de Hat. Stăteam ca sardinele. Îi auzeam respiraţia întretăiată. Îmi dădeam seama că şi el era la fel de speriat.

Dacă domnul Dollinger deschide a uşa dulapului?

„Te rog, stinge lumina şi du-te acasă“, îl rugam eu în gând.

Îl auzeam umblând prin nişte hârtii. Am auzit sertarul biroului deschizându-se şi închizându-se. Am auzit o carte

trântită cu zgomot. Din nou paşi. Apă curgând în una dintre chiuvete.

A închis robinetul. Încă mai fredona melodia. S-au auzit alţi paşi. Zgomotul întrerupătorului. Apoi linişte.

Mă străduiam să ascult, dar nu auzeam nimic din cauza bătăilor inimii mele. Era linişte. Nu se auzeau nici paşi, nici fredonat.

Eu şi Hat stăteam neclintiţi pe întuneric, ascultând cu atenţie.

— A plecat, am zis în cele din urmă. A plecat, Hat.

— Offf, a oftat Hat uşurat.

— Hai să ieşim de aici, am zis eu.

Am întins mâna după încuietoare.

— Ei! am strigat.

Mi-am plimbat mâna în întuneric, de-a lungul uşii, încercând să găsesc o încuietoare sau un zăvor.

— Grăbeşte-te, deschide uşa, zicea Hat. Mă înăbuş aici.

— Ştiu, am răspuns eu tensionat. Nu… Nu găsesc încuietoarea.

— Lasă-mă pe mine, m-a repezit Hat. Mi-a împins mâna la o parte şi a început să pipăie uşa de metal.

— Trebuie să fie o încuietoare pe undeva, am spus eu cu voce subţire.

— Bravo. M-ai ajutat, a zis Hat.

A început apoi să bată în uşă, cu palma deschisă.

L-am prins de mână.

— Opreşte-te! N-o să se deschidă aşa. Şi s-ar putea să te audă cineva.

— Atunci încearcă *tu* din nou, mi-a ordonat el.

Vocea îi era ascuţită şi speriată. Am înghiţit în sec. Deodată am simţit un nod în stomac. Mă simţeam de parcă aş fi avut inima în gât.

Pipăiam în grabă tot ce era în jur. Dar nu am găsit nimic care să deschidă uşa.

— Eu renunţ. Suntem blocaţi, Hat, am zis eu.

— Nu cred, a murmurat el.

Cutia mi-a alunecat din mână. Am prins-o cu amândouă mâinile şi am descoperit ceva ce m-a îngrozit.

Îi căzuse capacul.

— Vai, nu! am murmurat.

Trăgând aer în piept am scuturat cutia. Era goală. Nu mai era nici o tarantulă.

Am încercat să-i spun lui Hat că scăpasem tarantula, dar vocea mi s-a oprit în gât. Am scos un sunet ca şi cum m-aş fi înecat.

Apoi am simţit ceva gâdilându-mă pe picior, chiar deasupra şosetei.

Din nou un gâdilat. Apoi o furnicătură un pic mai sus.

— Hat! Tarantula… am reuşit să rostesc. Urcă pe piciorul meu!

Capitolul 11

Furnicăturile au urcat mai sus pe picior. Simţeam corpul cald şi păros al tarantulei pe pielea mea.

— O să... o să mă muşte, m-am bâlbâit eu. Sunt sigur că o să mă muşte.

— Nu te mişca! m-a sfătuit Hat, care părea chiar mai speriat decât mine. Stai nemişcat!

Picioarele creaturii se înfigeau în pielea mea ca nişte ace.

— Trebuie... trebuie să ies de aici! am ţipat eu.

Fără să mă gândesc de două ori, am împins cu umărul în uşa dulapului cât am putut de tare.

Uşa s-a deschis cu un zgomot înfundat.

Un ţipăt speriat mi-a scăpat în timp ce cădeam grămadă. Am aterizat pe o parte, iar cutia de plastic s-a rostogolit până în celălalt capăt al camerei.

Gâfâind, m-am ridicat în picioare şi am început să dau furios din picior şi să mă scutur.

Tarantula a căzut şi ea şi a început imediat să se târască de-a lungul linoleumului.

— Prinde-o, prinde-o! am ţipat.

Hat a ieşit din dulap şi a pornit după ea.

Am luat cutia şi m-am grăbit după el. Hat a ridicat tarantula în aer. Aceasta se zbătea şi lovea cu picioarele ei păroase, dar Hat nu-i dădea drumul.

A aruncat urâtania în cutie.

— Pune capacul cum trebuie de data asta! m-a avertizat el.

— Stai liniştit, am spus eu gemând.

Îmi tremurau mâinile, dar am strâns capacul, după care am verificat de trei ori să văd dacă e închis bine.

Imediat după aceea Hat şi cu mine coboram scările să punem tarantula în dulapul meu, în siguranţă. Încă mai aveam senzaţia de mâncărime şi înţepături pe picior, deşi ştiam că tarantula nu mă muşcase.

— Of! M-am cam speriat, a mărturisit Hat. De fapt, m-am speriat de-a binelea.

— Înseamnă că restul planului va decurge perfect, l-am asigurat eu.

Puţin înainte de ora nouă, în dimineaţa următoare, eu şi Hat

ne ascundeam din nou. De data aceasta ne ascundeam în balconul îngust din interiorul sălii de sport. În timp ce toţi colegii noştri se schimbau în echipamentul de sport, eu şi Hat ne-am strecurat afară din vestiarul băieţilor. Hat a ascuns cutia cu tarantula sub tricou şi ne-am furişat în balcon.

Cu o noapte în urmă, toţi patru ne dădusem telefoane până târziu, ca să punem planul la cale. Acesta era, de fapt, foarte simplu.

Tot ce trebuiau să facă Molly şi Charlene era să o aducă pe Courtney sub balcon. Apoi Hat urma să arunce tarantula în părul ei şi noi toţi aveam să o privim ţipând şi agitându-se, şi făcându-se de râs.

Era simplu.

— Dacă nu se sperie? m-a întrebat Molly la telefon. Să presupunem că şi-o scoate calm din păr şi întreabă dacă nu a pierdut cineva o tarantulă.

— Asta nu se poate! i-am răspuns eu. Courtney e calmă, dar nu *chiar aşa* de calmă! N-are cum să nu se sperie şi să nu ţipe cu o tarantulă în păr. Dacă nu face aşa, nu e fiinţă omenească. E o statuie, ceva.

— Eşti gata, Hat? am întrebat uitându-mă peste balcon.

Hat a dat din cap solemn fără să-şi ia ochii de la plasele de volei de dedesubt.

A ridicat cu grijă capacul cutiei. Tarantula a ridicat două picioare ca şi cum ar fi vrut să-l prindă.

Am auzit voci venind de sub balcon. Câteva fete ieşiseră din vestiar şi veniseră în sala de sport. Una dintre ele a luat o minge de volei şi a încercat o aruncare la coş. Mingea a lovit marginea coşului şi a ricoşat.

— Stai jos! Te pot vedea, a şoptit Hat.

Mi-am lăsat capul în jos. Era cald sus în balcon, mai cald decât în sală, şi am început să transpir.

Amândoi stăteam în genunchi. Hat ţinea cutia cu tarantula în faţa lui, cu amândouă mâinile.

Am auzit din nou voci dedesubt. Câţiva băieţi intraseră în sală şi făceau dribling cu o minge de volei, pasând-o de la unul la altul.

— O vezi pe Courtney? m-a întrebat Hat.

M-am ridicat puţin şi mi-am aruncat privirea peste balcon.

— Da.

Courtney era între Molly şi Charlene. Amândouă vorbeau repede în acelaşi timp. Nu înţelegeam ce spuneau.

Courtney dădea din cap. Am auzit-o râzând, apoi a dat din nou din cap. Purta un tricou mov, larg şi pantaloni scurţi albi peste nişte colanţi mov. Părul ei blond era legat la spate într-o coadă.

„O ţintă perfectă”, m-am bucurat eu. Am rânjit spre Hat. Presimţeam că o să meargă. Presimţeam că o să meargă bine de tot.

Ridicându-mi capul peste plasele de volei, am văzut că domnul Russo, profesorul de sport, vorbea cu un alt profesor, în uşă.

„Bine, m-am gândit. Nu vrem ca domnul Russo să sufle în fluier şi să înceapă meciul înainte ca noi să o aranjăm pe Courtney.”

Molly şi Charlene încă discutau, iar Courtney era între ele. În timp ce discutau se retrăgeau uşor până când aproape au ajuns la locul stabilit.

— Încă puţin şi Courtney o să fie exact sub balcon, Hat. Funcţionează, Hat, chiar funcţionează!

Eram aşa de bucuros, încât simţeam că o să explodez. Picături de sudoare îmi alunecau pe frunte şi îmi intrau în ochi. M-am şters cu mâneca tricoului şi am privit în jos.

„Da!”

Molly şi Charlene reuşiseră. O aduseseră pe Courtney sub balcon. Toate trei stăteau chiar acolo.

„Perfect!”

— Hat, arunc-o! am spus în şoaptă.

Hat nu a ezitat, nici măcar o secundă. Era perfect! Perfect!

Cu ochii la fete, Hat a scos tarantula din cutie. Apoi s-a ridicat puţin peste marginea balconului, a scos tarantula, a ţintit cu grijă şi i-a dat drumul.

Capitolul 12

Ne-am aplecat amândoi peste balcon şi am urmărit traseul tarantulei.

Şi amândoi am ţipat îngroziţi când aceasta a aterizat în părul lui Molly.

— Hat, ai ratat ţinta! am ţipat eu.

Dar Molly ţipa mult mai tare. Avea faţa roşie ca focul şi ochii bulbucaţi. Ţipa cât o ţineau plămânii şi ţopăia ca într-un dans ciudat, dând sălbatic din mâini.

Mulţi copii alergau spre ea uimiţi şi speriaţi.

— Ce-a păţit Molly? a întrebat cineva.

— De ce face aşa?

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Uitându-mă în jos, m-am aplecat aşa de tare peste balcon, încât era cât pe ce să cad şi eu ca tarantula.

Biata Molly îşi smulgea părul din cap, ţipând şi sărind într-un picior. Am răsuflat uşurat când am văzut că şi-a scos în sfârşit tarantula din părul ei castaniu. Apoi, ţipând încă, i-a aruncat-o lui Charlene.

Lângă mine, în balcon, Hat a început să râdă, dar eu eram prea supărat ca să mi se pară amuzant.

Cum putuse Hat să rateze o ţintă atât de uşoară?

Charlene a scos un ţipăt care a zguduit rafturile din sala de sport. A aruncat tarantula dintr-o mână în alta, apoi pe podea, la picioarele ei.

Charlene a sărit înapoi, continuând să ţipe, cu mâinile pe obraji. Toată clasa s-a adunat în jurul lor. Unii dintre copii păreau confuzi. Alţii râdeau. Fetele încercau să o liniştească pe Molly, căreia i se făcuse părul măciucă.

— O, Doamne! repeta Hat dând din cap. O!

Ţinându-mă cu amândouă mâinile de balustrada balconului, am urmărit-o pe Courtney ridicând uşor tarantula de pe podea. O ţinea în palmă şi părea că încearcă să o liniştească. Copiii se adunaseră în cerc în jurul lui Courtney, care ridicase tarantula aproape de faţă; s-a făcut linişte.

— Nu-i decât o tarantulă, a spus Courtney mângâind cu un deget spatele păros al păianjenului. Tarantulele nu muşcă decât arareori. Şi dacă muşcă nu doare aşa de rău.

Copiii au început să murmure din nou despre cât de

curajoasă era Courtney.

Le-am văzut pe Molly şi pe Charlene liniştindu-se una pe alta, într-un colţ. Charlene îi aranja lui Molly părul, iar aceasta tremura din tot corpul.

— De unde a apărut tarantula asta? a întrebat Courtney.

Am văzut-o pe Molly ridicându-şi privirea furioasă spre noi şi ameninţându-ne cu pumnul.

M-am ghemuit după parapetul balconului ca să nu fiu văzut.

— N-a funcţionat prea bine planul, a murmurat Hat.

Nimeni nu se pricepe mai bine decât el să minimalizeze o problemă! Ceea ce nu realizasem noi era că dezastrul nu se terminase încă.

— Hai s-o ştergem, am zis eu în şoaptă.

Prea târziu! Când ne-am ridicat privirile, l-am văzut pe domnul Russo în uşa balconului.

— Ce faceţi voi aici, băieţi? a întrebat el suspicios.

M-am întors către Hat, care se uita şi el pierdut la mine. Nici unuia dintre noi nu îi venea în minte un răspuns bun.

— Haideţi înapoi jos, a spus domnul Russo, blând, ţinând uşa deschisă pentru noi. Ne aşteaptă o discuţie lungă.

„Putea fi şi mai rău”, m-am gândit.

Sigur, eu şi Hat am fost pedepsiţi să rămânem la şcoala să curăţăm laboratorul în fiecare după-amiază pentru următoarele două săptămâni şi am avut de scris câte un eseu de o mie de cuvinte în care să explicăm de ce nu e bine să furi animale vii şi să le arunci în capul oamenilor.

Iar Molly şi Charlene nu mai vorbeau nici cu Hat, nici cu mine. Dar ar fi putut fi şi mai rău. Vreau să spun, dacă eu şi Hat rămâneam încuiaţi în dulap? Asta ar fi fost nasol, nu-i aşa?

Mai târziu, în după-amiaza aceea, stăteam pe pat şi mă gândeam îmbufnat la ora de sport şi la cum ieşise planul nostru.

„A fost vina lui Courtney”, mi-am zis eu absent, trăgând de un fir care se destrămase din cuvertura de pe pat.

Courtney îşi schimbase locul chiar în ultimul moment. *Trebuie* să se fi mutat, Hat nu putea fi *aşa* de slab la ochit.

Am suspinat amarnic, în timp ce revedeam în minte cum Courtney a ridicat calmă tarantula de jos şi a mângâiat-o. „Nu-i decât o tarantulă”, a zis. Ce arogantă! Ce aer superior! „Nu-i decât o tarantulă. Nu muşcă decât arareori.”

De ce n-a muşcat-o de mână?

Asta i-ar fi şters zâmbetul arogant de pe faţă.

De ce a trebuit ea să fie atât de curajoasă?

„Courtney chiar merită o sperietură groaznică”, m-am gândit eu cu amărăciune. Am tras de bucăţica ruptă din cuvertură până am făcut o gaură mare.

Ea chiar o căuta cu lumânarea.

„Dar cum, cum, cum?”

Stăteam aşezat pe marginea patului cu capul între umeri. Stăteam aplecat, cu o figură întunecată, trăgând de cuvertură, fără să-mi dau seama, măcar.

Din nou, l-am revăzut în mintea mea pe Hat dând drumul tarantulei. Am văzut-o aterizând pe capul lui Molly.

„Nu! Nu! Nu!”

Am văzut-o din nou pe Molly ţopăind ca într-un dans sălbatic.

Imaginile triste mi-au dispărut din minte în momentul în care am realizat că nu mai eram singur. Ridicându-mi ochii către uşă, am tras aer adânc în piept.

Şi am văzut monstrul cât un munte venind spre mine, clătinându-se, cu sânge întunecat scurgându-i-se de pe faţă.

Capitolul 13

Monstrul cel înalt s-a aplecat spre mine, întinzându-şi braţele de pe care se scurgea noroi către mine.

— Kevin, ieşi afară! am strigat. Îmi mânjeşti podeaua cu noroi.

Fratele meu, Kevin, şi-a lăsat braţele în jos.

— Nu e noroi adevărat, golanule, a zis el. E machiaj.

— Nu-mi pasă, am răspuns eu cu o voce subţire, sărind de pe pat şi lovindu-l cu toată puterea în stomac. Curge peste tot.

Kevin a început să râdă.

— Te-am speriat, nu-i aşa?

— Nici vorbă! Am ştiut că eşti tu.

— Ai crezut că e un monstru noroios, a zis el rânjind sub materia cleioasă maro-portocalie care i se scurgea de pe faţă. Recunoaşte, golanule!

Nu-mi place când mă face golan. Cred că tocmai de-aia nu se poate abţine.

— Nu arăţi ca un monstru noroios, i-am zis eu răutăcios. Arăţi doar ca un morman de noroi.

— Am speriat nişte copii în pădure astăzi, după-amiază, s-a lăudat Kevin. Să le fi văzut feţele! Am alergat după ei şi am strigat „bu-hu”. Doi dintre ei au început să plângă, a zis el rânjind.

— Bravo! am murmurat eu.

L-am mai împins o dată spre uşă şi m-am murdărit pe mâini de gelatina aia scârboasă.

— Filmul e aproape gata, a spus el atingând intenţionat caietul meu deschis. A privit încântat pata închisă pe care o lăsase pe tema mea la matematică. Poate o să te las să-l vezi când e gata.

— Nu te apropia de lucrurile mele, Kevin! am strigat eu furios. Apoi mi-am amintit ce-l rugasem şi am schimbat tonul. Mă laşi să apar şi eu în film? l-am întrebat. Ai zis că poate mă laşi şi pe mine. Îţi aminteşti?

— Nu se poate, golanule, a spus scuturându-şi capul. Te-ai speria prea tare.

— Ce?

Îşi bătea joc de mine?

— Te-ai speria prea tare, Eddie, a spus el scărpinându-şi

fruntea prin stratul gros de machiaj umed. Singur-singurel în mijlocul pădurii cu trei monştri noroioşi în jurul tău. Ţi-ai pierde cumpătul.

— Hei! am strigat furios. Nu eşti deloc amuzant, Kevin. Mi-ai promis.

— Nu, n-am promis, a insistat el.

De pe umărul lui s-a desprins nişte noroi care a căzut cu un *pleoscăit* pe podeaua mea.

— Ooo, o să trebuiască să cureţi asta, a spus el rânjind răutăcios.

— O să te fac s-o mănânci, l-am ameninţat eu ridicându-mi braţele.

Kevin a râs.

Dintr-odată, mi-a venit o idee.

— Kevin, vrei să mă ajuţi cu ceva? l-am întrebat gânditor.

— Probabil că nu, a spus el rânjind. Despre ce e vorba?

— Ai vreo idee bună despre cum să sperii pe cineva?

Kevin m-a privit cu ochii micşoraţi şi a arătat spre chestia maro-portocalie care îi acoperea tot corpul.

— Nu ţi se pare destul de înspăimântător?

— Nu, vreau să zic un alt mod de a speria pe cineva.

Neştiind cum să îi explic, m-am gândit să îi spun direct.

— Eu şi câţiva prieteni ne-am gândit să o speriem pe o fată, Courtney.

— De ce, a întrebat Kevin sprijinindu-şi o mână noroioasă pe dulapul meu.

— Ştii şi tu. Ca să ne distrăm.

A dat din cap.

— Dar n-am reuşit s-o speriem deloc. Tot ce am încercat până acum n-a avut nici un efect.

M-am lăsat să cad din nou pe pat.

— Ce ai încercat? m-a întrebat Kevin.

— Păi… vreo câteva lucruri. Un şarpe, o tarantulă… Dar nu s-a speriat.

— Prea mici, a spus el îndepărtându-se de dulap.

Am văzut că lăsase o pată mare maronie pe el.

— Hm? Ce vrei să spui? Cum prea mici?

— Prea mici, a repetat el. Încerci să o sperii cu lucruri mici. Trebuie să încerci cu ceva mare. Ştii, poate mai mare decât ea.

M-am gândit la ce spusese. Cam avea dreptate.

— Cât de mare? Un elefant?

S-a încruntat şi a scuturat din cap.

— Eddie, de unde să iei tu un elefant? mă gândeam la un câine. Unul uriaş, mârâind ameninţător.

— Un câine? m-am scărpinat eu în cap.

— Da. Să zicem că fata asta, Courtney, se plimbă pur şi simplu pe stradă, sau poate în pădure şi, deodată, aude mârâituri şi sforăituri furioase. Îşi ridică privirea şi vede câinele uriaş, cu gura deschisă, arătându-şi colţii, alergând înspre ea. Asta o s-o sperie. Garantat.

— Nu e rău, am zis eu gânditor. Eşti un geniu, Kevin! Serios.

— Mie-mi spui? a zis el.

A ieşit din cameră lăsând o urmă de noroi după el.

„Un câine mare, mârâind ameninţător”, mă gândeam eu. Parcă-l vedeam. Mi l-am imaginat ridicându-şi capul spre lună şi urlând ca un lup.

Apoi mi-am imaginat-o pe Courtney plimbându-se pe o stradă întunecoasă. Aude ceva. Un mârâit. Se opreşte. Ochii i se măresc de frică. Se întreabă ce se aude. Şi apoi îl vede. Cel mai mare, mai rău, mai zgomotos şi mai furios câine din lume. Are ochii roşii şi gura plină de colţi ascuţiţi.

Cu un mârâit care face pământul să se cutremure, câinele sare direct la gâtul ei.

Courtney strigă după ajutor. Apoi se întoarce. Acum fuge, încearcă să scape, ţipând şi plângând ca un copil mic.

— Nu-i decât un câine, îi spun eu. Câinii nu-ţi fac nimic, decât dacă simt că ţi-e *frică!*

Am sărit din pat izbucnind în râs.

„Merită să încerc, m-am gândit plin de nerăbdare. Merită o încercare. Acum să vedem, pe cine cunosc eu care să aibă un câine mare şi fioros?”

Capitolul 14

Sâmbătă după-amiaza eram în curtea lui Charlene, încercând noul set de crochet pe care îl cumpărase tatăl ei. Era o zi noroasă. Norii ascundeau razele soarelui, trimiţând umbre lungi, cenuşii pe peluza din spatele casei.

Nu prea ne auzeam din cauza zgomotului făcut de o maşină de tuns iarba de vizavi, dar le-am spus lui Molly, lui Charlene şi lui Hat despre ideea fratelui meu de a o speria pe Courtney.

— Un câine mare şi fioros e suficient de înspăimântător, a spus Hat repede.

Şi-a lovit cu putere mingea lui verde de crochet şi a trimis-o pe a mea în gard.

Molly s-a încruntat. Nu mă iertase încă pentru incidentul cu tarantula, deşi îmi cerusem scuze de o mie de ori. Şi-a tras marginile tricoului galben peste pantalonii scurţi de biciclist, negri, din licra, şi se pregătea să lovească mingea.

— Ne trebuie un câine care să arate chiar feroce, a spus ea lovind mingea cu putere.

Aceasta a ratat inelul prin care ar fi trebuit să treacă şi a ricoşat de pe un ţăruş din lemn.

— Cred că Smântânică al meu ar face faţă, a propus Charlene oftând.

— Ce? Smântânică? Fii serioasă, Charlene! E un pămpălău mare şi blând. N-ar speria nici o muscă.

Un zâmbet ştrengăresc a apărut pe faţa lui Charlene.

— Smântânică poate să o facă, a repetat ea.

— O, da, am zis dându-mi ochii peste cap. E chiar ameninţător! De-asta i-ai dat şi un nume ameninţător ca Smântânică.

— E rândul tău, mi-a spus Molly arătându-mi mingea care era tocmai lângă gard.

— Ce joc plictisitor, m-am plâns eu. Îi place cuiva?

— Mie-mi place, a zis Hat.

El era în fruntea clasamentului.

Charlene şi-a dus mâinile la gură în formă de pâlnie şi a început să strige:

— Smântânică! Smântânică! Vino aici, fiară sălbatică ce eşti!

În câteva secunde a apărut de după casă marele Saint-Bernard clătinându-se. Dădea aşa de tare din coada lui stufoasă,

încât părea că i se zguduie toată partea din spate, în timp ce alerga înspre noi, cu limba lui roz atârnând.

— Vai, mi-e frică! Ce frică mi-e! am ţipat eu sarcastic.

Mi-am aruncat maiul de crochet şi mi-am dus mâinile spre piept, prefăcându-mă că tremur de frică.

Smântânică nici nu s-a uitat la mine. A alergat la Charlene şi a început să-i lingă mâna. Scotea nişte sunete ca un mieunat, de parcă era o pisică.

— Oh, ce dur el am zis eu.

Hat a venit lângă mine potrivindu-şi şapca pe cap.

— E un Saint-Bernard mare şi drăgălaş, Charlene. Nu e prea fioros, a spus Hat aplecându-se să scarpine câinele după urechi. Avem nevoie de un lup mare. Sau de un doberman înalt de doi metri.

Smântânică şi-a întors capul mare să lingă mâna lui Hat.

— Câh! a făcut el, strâmbându-se dezgustat. Nu pot să sufăr balele de câine.

— De unde să luăm un adevărat câine de luptă? am întrebat eu ridicându-mi maiul şi sprijinindu-mă în el ca într-un baston. Cunoaştem pe cineva care are un câine de pază? Un ciobănesc german mare şi urât, poate?

Charlene încă mai avea zâmbetul acela ştrengăresc pe faţă, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce noi ceilalţi nu ştiam.

— Daţi-i o şansă lui Smântânică, a zis ea încet. Aţi putea fi surprinşi.

Norii acopereau din nou razele soarelui. Pe măsură ce umbrele acopereau gazonul, era tot mai răcoare.

Dincolo de gard, maşina de tuns iarba a scos nişte sunete înfundate şi în cele din urmă s-a oprit. Gradina părea deodată straniu de tăcută şi de încremenită.

Smântânică s-a întins pe iarbă şi s-a rostogolit pe spate. „Pedala” în aer cu labele lui blănoase, în timp ce îşi scărpina spatele de pământ.

— Nu e prea impresionant, Charlene! a zis Hat râzând.

Câinele părea un pămpălău.

— Încă nu v-am arătat ce ştie să facă, a răspuns Charlene. Priviţi!

S-a întors către câine şi a început să fluiere. Un fluierat nu foarte melodios, doar nişte sunete monotone şi ascuţite.

Marele Saint-Bernard a reacţionat imediat. S-a ridicat imediat ce a auzit fluieratul lui Charlene, fără să dea din coadă.

Tot corpul părea că-i încremenise. Avea urechile ciulite.

Charlene fluiera în continuare. Nu prea tare. Un şir lung de note înalte. În timp ce priveam fix, muţi de uimire, Smântânică a început să mârâie. Mârâitul era adânc, venea din stomac şi suna furios şi ameninţător.

A rânjit, dezvelind nişte colţi uriaşi.

Mârâia din ce în ce mai tare, până când mârâitul s-a transformat într-un urlet ameninţător. Şi-a încordat spatele, trăgându-şi capul înapoi ca şi cum s-ar fi pregătit de atac.

Charlene a tras aer în piept şi a început să fluiere din nou. Stătea cu ochii pe câinele care urla ameninţător.

— Smântânică, prinde-l pe Eddie! ţipă deodată Charlene. Pe Eddie! Muşcă-l! Muşcă-l!

Capitolul 15

— Nu! am ţipat şi am căzut lângă gard.

Mârâitul fusese un avertisment. Câinele a sărit apoi la atac. Mi-am ridicat mâinile ca un scut şi aşteptam impactul.

Aşteptam.

Mi-am lăsat încet mâinile în jos şi am văzut-o pe Charlene cu braţele pe după gâtul câinelui. Charlene zâmbea victorioasă. Smântânică s-a întors şi a lins-o pe frunte cu botul lui plin de bale.

— Te-am prins, Eddie! a zis Charlene. M-am răzbunat pentru ce mi-ai făcut cu tarantula.

Molly a râs.

— Bravo, Charlene!

— Of, am zis eu încet.

Inima mi se zbătea încă în piept. Pământul se învârtea cu mine.

— Grozavă şmecherie! a zis Hat către Charlene. Cum l-ai învăţat să facă asta?

— Nu l-am învăţat, a spus Charlene strângând câinele încă o dată în braţe şi împingându-l la o parte. A fost o întâmplare. Fluieram într-o zi şi Smântânică parcă turbase. A început să mârâie şi să-şi arate colţii.

— Probabil că nu-i place deloc cum fluieri! am spus eu după ce îmi mai revenisem un pic.

— Nu-i place cum fluieră *nimeni!* a zis Charlene scuturându-şi părul de câine de pe pantalonii ei scurţi de blugi. Poate că îl dor urechile, cine ştie. Nu ştiu. Dar ai văzut şi tu cum face. Se ambalează aşa de fiecare dată când aude pe cineva fluierând.

— Super! s-a bucurat Hat.

— Asta chiar ar putea s-o sperie pe Courtney, a adăugat Molly.

Am urmărit câinele îndepărtându-se agale, cu limba atârnându-i până aproape de pământ. A adulmecat ceva în răsadul cu flori, apoi a dispărut după casă.

— Bietul câine, a spus Charlene scuturându-şi capul. Nu poate suferi California. Îi e cald tot timpul. Dar nu ne-am putut desparţi de el când ne-am mutat aici din Michigan.

— Mă bucur că nu v-aţi despărţit de el, am spus eu entuziasmat. Acum, în sfârşit, o s-o *îngrozim* pe Courtney!

Molly a lovit uşor o minge de crochet cu maiul. Avea o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Dar n-o să păţească nimic, Courtney, nu-i aşa? a întrebat ea. Adică, Smântânică n-o să-i facă nimic. Dacă scapă de sub control…

— Sigur că nu, a spus Charlene repede. Se opreşte imediat ce nu mai aude fluieratul. Serios! Imediat ce mă opresc din fluierat devine blând şi drăguţ.

Molly părea uşurată. A lovit o minge trimiţând-o printr-un inel şi apoi a scos-o folosindu-şi maiul.

Nu mai aveam nici unul chef să jucăm crochet. Să facem planuri cum să îl folosim pe Smântânică s-o speriem pe Courtney era mai interesant decât orice joc.

Soarele se ivise printre norii înalţi. Firicelele de iarbă din gazonul tăiat scurt străluceau în soare. Am aruncat maiurile şi ne-am dus la umbră sub un grapfrut, în mijlocul grădinii.

— Ar trebui s-o speriem pe Courtney în pădure, la căsuţa de lemn pe care au construit-o ea şi Denise lângă Pârâul Tulbure, am sugerat eu întinzându-mă pe spate pe iarbă. E un loc perfect. Ea şi Denise singure în pădure. Deodată, un câine furios aleargă spre ele. Amândouă o să ţipe o săptămână!

— Da, bine gândit, a zis Hat. În pădure sunt multe ascunzişuri de unde putem privi. Adică Charlene poate sta în spatele unui tufiş sau după vreun copac şi să fluiere de acolo cât poate. Toţi o să stăm ascunşi. Courtney n-o să afle niciodată cine a făcut-o.

Stând jos cu picioarele încrucişate Molly îşi muşca buza de jos gânditoare. Şi-a ridicat ochelarii pe nas.

— Nu-mi place, a zis ea. Nu e deloc amuzant dacă n-o speriem pe Courtney de faţă cu multă lume. Dacă o speriem în pădure fără să fie nimeni de faţă cui o să-i pese?

— Nouă! am zis eu. Noi o să vedem. Asta contează. Noi o să ştim că am reuşit în sfârşit să o speriem.

— Şi poate o să sărim din ascunzişuri şi o să strigăm „Te-am prins!” şi alte chestii de genul ăsta şi ea o să ştie că am văzut cum s-a speriat, a adăugat Charlene entuziasmată. Apoi o să spunem la şcoală şi toţi o să afle.

— Îmi place idea! a spus Hat.

— Când o facem? a întrebat Molly.

— Ce-ar fi s-o facem *acum?* am zis eu sărind în picioare.

— Serios? Acum? a spus Charlene surprinsă.

— De ce nu? Hai să mergem acum. Poate avem noroc şi le

găsim pe Courtney şi pe Denise la căsuţa lor din copac. Se duc des acolo la sfârşit de săptămână. Stau şi citesc.

— Da! Hai să mergem! a spus Hat sărind în sus şi bătându-mă cu palma pe spate. Haideţi!

— Mă duc să iau lesa lui Smântânică, a spus Charlene. Nu văd de ce să mai aşteptăm.

S-a întors către Molly, care rămăsese în spate.

— Am o idee mai bună, a zis Molly scoţându-şi un fir de iarbă din părul ei castaniu. Înainte să mergem în pădure hai să ne asigurăm că o găsim pe Courtney la căsuţa din copac.

— Hm? Cum să ne asigurăm? am întrebat-o.

— Simplu.

Apoi Molly a imitat uimitor de bine vocea lui Denise.

— *Alo, Courtney? Hai să ne vedem la căsuţă în zece minute, bine?*

Era incredibil. Părea chiar Denise. Toţi am rămas muţi de uimire.

— Molly, nu ştiam că ai asemenea aptitudini, a zis Charlene râzând.

— M-am antrenat. Pot să imit tot felul de voci. Chiar mă pricep la asta.

— Molly, poate când o să fii mai mare o să interpretezi personaje din desene. Daffy Duck de exemplu. Oricum vocea ta e destul de asemănătoare cu a lui!

Hat a râs. Molly a scos limba la mine.

— Haideţi înăuntru s-o sunăm pe Courtney, a spus Charlene deschizând grăbită uşa de sticlă. Dacă nu e acasă probabil că e deja la căsuţă. Îl luăm pe Smântânică şi mergem acolo. Iar dacă este acasă, Molly se preface că e Denise şi o cheamă acolo.

Am intrat în bucătărie. Charlene i-a dat lui Molly telefonul din bucătărie. Apoi a adus un telefon fără fir la care să ascultăm noi.

Molly a format numărul lui Courtney, apoi am ascultat toţi, ţinându-ne respiraţia, cum sună telefonul. O dată. De două ori.

Courtney a ridicat receptorul după ce a sunat a doua oară.

— Alo?

Molly a imitat-o cât a putut de bine pe Denise.

— Bună, Courtney. Sunt eu, Denise.

Cred că ar fi putut-o păcăli şi pe mama lui Denise!

— Poţi să vii în pădure? Ştii tu, la căsuţă? a întrebat Molly pe vocea lui Denise.

— Cine e la telefon? a vrut să ştie Courtney.

— Eu sunt, Denise, a răspuns Molly.

— Ciudat, am auzit-o pe Courtney spunând. Cum poţi *tu* să fii Denise, când ea e aici lângă mine?

Capitolul 16

— Vai! Greşeală! a zis Molly şi a trântit repede receptorul.

Ideea cu sunatul la Courtney nu fusese aşa de bună.

Planul nostru nu prea mersese. Dar eram siguri că o putem speria pe Courtney cu Smântânică. Nu trebuia decât să o prindem în pădure la momentul potrivit.

Ziua următoare, duminică, a plouat. Eram tare dezamăgit.

Fratele meu, Kevin, stătea lângă mine la fereastră şi priveam amândoi stropii de ploaie scurgându-se pe geam. El şi prietenii lui plănuiau să termine filmul cu monştrii noroioşi în pădure.

— Astăzi trebuia să filmăm finalul când monştrii ies din noroi, a spus el.

— Poate că se va opri ploaia, i-am zis.

— Nu contează, a spus Kevin. Oricum n-o să putem filma oricum.

— De ce nu?

— E prea mult noroi.

Săptămâna următoare a trecut greu. A plouat aproape în fiecare zi.

Sâmbătă după-amiaza a ieşit soarele. Charlene l-a legat pe Smântânică cu lesa şi ne-am îndreptat toţi nerăbdători spre pădure.

— Courtney *trebuie* să fie acolo! *Trebuie,* am spus eu.

— Cineva trebuie să cerceteze căsuţa, a zis Molly. Trebuie să vedem dacă Courtney şi Denise sunt acolo înainte să-i dăm drumul lui Smântânică.

— Mă duc eu! ne-am oferit şi eu, şi Hat în acelaşi timp.

Toată lumea a râs. Eram binedispuşi. Aveam sentimentul că era ziua în care, în sfârşit, o s-o speriem pe Courtney rău de tot.

Marginea pădurii era foarte aproape de casa lui Charlene. Era o zi frumoasă, prima zi frumoasă din săptămână. Totul mirosea a proaspăt, după ploaie.

Smântânică se oprea din loc în loc să miroasă florile şi tufişurile. Charlene trebuia să-l smucească de lesă ca să-l facă să meargă. Nu era o treabă uşoara. E greu să pui un Saint-Bernard să facă ceva, dacă el n-are chef!

— Mi s-a uscat gura, s-a plâns Charlene când ne-am apropiat de liziera pădurii. Sper să pot fluiera ca lumea.

A încercat să fluiere. I-a ieşit mai mult un şuierat. Nu prea semăna a fluierat.

Dar nu părea să conteze pentru Smântânică. A ridicat imediat capul. Şi-a ciulit urechile, iar coada îi stătea ţeapănă.

Charlene sufla mai tare, dar sunetul care îi ieşea nu era cu mult mai puternic.

Smântânică scoase un hârâit slab din stomac. Hârâitul s-a transformat într-un mârâit. Mârâitul a devenit mai puternic, iar dulăul a început să-şi arate colţii.

— Charlene, opreşte-te! am spus. Nu-ţi irosi forţele.

Charlene s-a oprit din fluierat, iar câinele s-a relaxat.

— Are cineva nişte gumă? a întrebat Charlene ţinându-se de gât. Chiar mi s-a uscat gura.

Molly i-a dat o gumă.

— Smântânică e gata! a spus Hat vesel, în timp ce intram în pădure.

Frunzele de deasupra capetelor noastre dansau aruncând umbre pe pământ. Razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre crengile copacilor. Crenguţe şi frunze uscate trosneau sub picioarele noastre în timp ce mergeam.

— Haide, cuţu! îl ruga Charlene trăgând de lesă cât putea ea de tare.

— Şşşt! a avertizat-o Molly. Nu trebuie să facem zgomot. Dacă e în pădure, Courtney ne poate auzi.

— Haide, Smântânică, a spus Charlene în şoaptă, dar totuşi destul de tare.

Câinele era încăpăţânat. Se oprea să miroasă tot ce găsea. Trăgea de lesă încercând să se elibereze şi să meargă pe unde voia el. Cred că erau prea multe mirosuri îmbietoare pentru el. Dădea din coadă şi gâfâia.

Mersesem destul de mult prin pădure, ne apropiam de pârâu. Umbra era din ce în ce mai deasă şi se făcuse din ce în ce mai răcoare. În jurul nostru se vedeau umbre violete.

— Mă strecor eu până la căsuţă să văd dacă sunt Courtney şi Denise acolo, am şoptit eu.

I-am dat punga maro de hârtie pe care o luasem cu mine lui Hat.

— Ţine asta un pic. Mă întorc imediat.

Hat se uita la punga suspicios.

— Ce-i în cea?

— O să vezi tu, i-am spus şi am pornit în misiunea mea de supraveghere.

Mergând aplecat, m-am îndreptat către un pâlc de ierburi înalte.

M-am uitat în urmă spre prietenii mei. Se adunaseră în jurul lui Smântânică. Dulăul stătea culcat pe pământ şi rodea un băţ mare.

Mergând pe o potecuţă îngustă, printre copaci, mi-am dat seama că inima mi se zbătea în piept de emoţie. Aşa era! Era ziua victoriei noastre asupra lui Courtney.

Căsuţa ei era într-un copac de lângă pârâu, dincolo de un mic luminiş. Când m-am apropiat de ea am auzit susurul moale al pârâului.

Mă strecuram printre copaci, având grijă să rămân în umbră. Nu voiam să fiu zărit de Courtney sau de Denise. Asta ar fi stricat surpriza.

Am surâs gândindu-mă cât de speriate aveau să fie. *Dacă* erau acolo…

M-am oprit la marginea luminişului cercetându-l cu privirea. Iarba înaltă fusese culcată la pământ de zeci de urme de paşi. Mi-am dat seama că fratele meu şi prietenii lui filmaseră o parte din filmul lor cu monştri noroioşi acolo.

La adăpostul copacilor, am încercuit luminişul. De cealaltă parte, a apărut căsuţa lui Courtney. Arăta ca o cutie mare de lemn urcată pe ramura cea mai de jos a unui stejar. O scară de sfoară atârna până la pământ.

Erau, oare, acolo Courtney şi Denise?

Nu le vedeam.

Am mai făcut câţiva paşi, dând la o parte ierburile înalte din calea mea.

— Au! m-am văitat eu când am simţit ceva înţepându-mă în umăr. Uitându-mă în jos, am luat cu grijă doi bondari de pe mâneca tricoului meu.

Am mers mai departe spre căsuţă, încercând să nu fac nici un zgomot.

Am auzit nişte voci şi m-am oprit. Erau voci de fete.

Apoi le-am văzut pe Courtney şi pe Denise. Erau chiar în faţa mea, mergeau prin pădure. M-am ghemuit în spatele unor tufe dese.

Erau doar la câţiva metri înaintea mea. Mă văzuseră, oare?

Nu.

Vorbeau concentrate, aveau o discuţie aprinsă. Le-am privit printre frunzele tufişului. Amândouă aveau tricouri albastre şi pantaloni scurţi de blugi albi. Gemene.

Se îndreptau în cealaltă direcţie, culegând câte o floare sălbatică sau un fir de iarbă.

„Grozav, m-am gândit. E *perfect!*

Ştiam eu că acum e momentul!”

M-am întors şi m-am îndepărtat în linişte. De-abia aşteptam să mă întorc la prietenii mei.

I-am găsit în acelaşi loc unde îi lăsasem, încă adunaţi în jurul câinelui.

— Smântânică, arată-ne ce ştii! am strigat eu zâmbind şi dând din mâini în timp ce alergam spre ei.

— Vrei să zici că sunt acolo? a întrebat Hat surprins.

— Sunt acolo, am spus eu gâfâind. Aşteaptă să fie speriate.

— Grozav! au exclamat Molly şi Charlene.

Charlene a încercat să-l ridice pe Smântânică în picioare.

— Staţi! am spus eu.

Am înşfăcat punga maro de hârtie de la Hat.

— Hai să-i dăm cu asta lui Smântânică înainte sa se ridice.

Am scos din pungă o spumă de ras pe care o adusesem cu mine.

— Pentru ce e asta? a întrebat Hat.

— M-am gândit să-i dăm pe la gură lui Smântânică, le-am explicat eu. Ca să pară că are spume la gură. Câinii turbaţi fac spume la gură. Când o să vadă că sunt atacate de un câine mârâind şi făcând spume la gură, Courtney şi Denise o să leşine de frică.

— Excelent! a strigat Molly, lovindu-mă cu palma peste spate. E o idee excelentă.

Toţi m-au felicitat. Câteodată chiar am idei excelente, trebuie să recunosc.

Smântânică s-a ridicat cu greu în picioare. A început să o tragă pe Charlene după el înspre luminiş.

— Lasă-l să se apropie mai mult de ele, a şoptit Charlene destul de tare în timp ce câinele mergea cu paşi mărunţi şi repezi printre copaci, trăgând-o după el, pe urmă îi punem spuma pe bot şi îi dăm drumul.

Ne-am oprit după tufele înalte şi dese şi priveam printre ele. Eram complet feriţi de privirile lor.

Courtney şi Denise intraseră în luminiş. Se opriseră între ierburile înalte, cu braţele încrucişate şi cu capul aplecat, discutând cine ştie ce.

Le distingeam vocile, dar nu eram destul de aproape ca să auzim ce discută. În spatele lor se auzea pârâul clipocind în

cursul lui prin albia noroioasă.

— Smântânică, acum i-acum! a şoptit Charlene aplecându-se să scoată lesa câinelui.

Apoi s-a întors spre noi.

— Cum ajunge în luminiş încep să fluier.

Am luat doza de cremă de ras şi am pus în palmă un pic din spuma albă şi densă.

Deodată am auzit un zgomot în spatele nostru în copaci.

Un foşnet. Ca şi cum ceva ar fi alergat peste vreascuri şi frunze uscate. O veveriţă a apărut între tufişuri.

Şi Smântânică a văzut-o. În timp ce mă aplecam cu mâna întinsă să îl mânjesc pe bot cu crema de ras, dulăul a luat-o la fugă.

M-am dezechilibrat şi am căzut cu faţa în jos.

Când mi-am ridicat privirea, câinele alerga înspre copaci, după veveriţă.

Cei trei prieteni ai mei se ridicaseră deja în picioare.

— Smântânică! Smântânică, întoarce-te! striga Charlene.

M-am ridicat. Aveam tricoul mânjit de spumă de ras. Fără să mă mai gândesc la asta, am luat-o la fugă după ei.

Ajunseseră deja destul de departe. Nu-i mai vedeam, dar o auzeam pe Charlene strigând:

— Smântânică, vino înapoi! Unde eşti?

Capitolul 17

Am alergat cât de repede am putut ca să îi prind din urmă pe prietenii mei.

— Unde… unde e Smântânică? am întrebat gâfâind.

— Undeva, pe acolo, cred, a spus Charlene arătând spre un pâlc de copaci.

— Nu, mie mi s-a părut că se aude în partea aia, a spus Hat arătând în direcţia opusă.

— Nu se poate să-l pierdem, am spus. E prea mare ca să-l pierdem.

— Nu ştiam că poate să alerge aşa de repede, a spus Charlene cu tristeţe. Era hotărât să prindă veveriţa aia.

— Dar el nu ştie că are o misiune? a întrebat Molly cercetând din priviri pâlcul de copaci.

— Nu, nu trebuia să-i dezleg lesa. Acum n-o să-l prindem niciodată pe pămpălău.

— Ba o să-l prindem, i-am zis eu, încercând să-mi păstrez un ton vesel. Se întoarce el singur după ce dispare veveriţa.

Tricoul mi s-a umplut de noroi şi frunze uscate, care s-au lipit de spuma de ras când am căzut. Acum aveam o pată mare, neagră pe tricou. Îmi ştergeam tricoul cu mâna în timp ce îl căutam cu privirea pe Smântânică printre copaci.

— Ar fi bine să ne despărţim, a zis Charlene. Părea foarte îngrijorată. Trebuie să-l găsim până nu face vreo boacănă. Nu e învăţat în pădure.

— Poate s-a dus la pârâu, a sugerat Molly îndreptându-şi ochelarii.

I-am luat o crenguţă care i se prinsese în păr.

— Haideţi să nu mai vorbim şi să ne duce să-l căutăm, am zis eu nerăbdător. Poate reuşisem să le speriem, totuşi, pe Courtney şi Denise cu el.

Eu sunt întotdeauna optimistul grupului.

— Hai să-l găsim deocamdată, a murmurat Charlene încordată de îngrijorate. Dacă i se întâmplă ceva lui Smântânică…

Era prea mâhnită ca să mai termine fraza.

Ne-am despărţit. Eu am luat-o pe potecuţa care ducea la pârâu. Am luat-o la fugă pe poteca întortocheată dând la o parte din calea mea crengile joase ale copacilor.

— Smântânică! Smântânică! îl strigam cu vocea joasă.

Cum a putut blegul ăla de câine să strice planul în halul ăsta? Cum poate fi aşa de iresponsabil?

— Au!

Un ghimpe ascuţit mi-a tăiat încheietura când am trecut pe lângă un tufiş mare. M-am oprit să mă uit la rană. Respiram greu. O picătură roşie de sânge mi-a apărut pe încheietură.

Am ignorat-o şi am continuat căutarea.

— Smântânică, Smântânică!

Ar fi trebuit să fiu aproape de pârâu, mă gândeam. Dar nu se auzea deloc sunetul apei. Eram, oare, pe poteca bună? Sau mă rătăcisem?

Am luat-o la fugă şi mai repede, sărind peste un trunchi de copac căzut la pământ şi dând la o parte cu mâinile ierburile înalte. Pământul era din ce în ce mai moale şi mai mlăştinos, iar tenişii mei se scufundau în noroi.

„N-ar trebui să fie luminişul drept în faţă? N-ar trebui să fie pârâul pe partea *asta* a luminişului?”

M-am oprit. M-am aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi, respirând greoi.

Când mi-am ridicat privirea mi-am dat seama că mă pierdusem.

M-am uitat în sus să găsesc soarele. Mă gândeam că poate o să mă ajute să mă reorientez. Dar copacii erau prea deşi. Lumina soarelui de-abia pătrundea printre frunzele lor.

— M-am rătăcit, am spus eu cu voce tare, mai mult surprins decât speriat. Nu-mi vine să cred că m-am rătăcit în pădure.

M-am întors căutând din priviri ceva cunoscut. Copaci cu trunchiuri subţiri şi albe formau un zid în spatele meu. Eram înconjurat din celelalte trei laturi de copaci mai închişi la culoare.

— Hei! mă aude cineva? am strigat eu pe o voce subţire şi speriată. Mă aude cineva? am repetat, forţându-mă să strig mai tare.

Nici un răspuns.

O pasăre croncănea deasupra capului meu. Am auzit bătăi de aripi.

— Hei, Molly, Hat, Charlene! le-am strigat numele de mai multe ori.

Apoi am auzit zgomot de paşi venind din stânga mea. Paşi grei. Venind repede înspre mine.

— Voi sunteţi? am strigat.

Am ascultat cu atenţie.
Nici un răspuns. Paşii grei se apropiaseră.
M-am uitat înspre copacii întunecaţi.
Am auzit croncănitul altei păsări. Din nou bătăi de aripi.
Paşi grei. Frunze uscate foşnind.
— Smântânică, tu eşti? Smântânică?
Eram sigur că e câinele. Am făcut câţiva paşi în direcţia de unde veneau sunetele.
M-am oprit când am văzut câinele.
— Smântânică?
Nu.
Am tras aer în piept, uitându-mă în ochii roşii ai altui câine. Un dulău enorm şi fioros. Era aproape cât un ponei de mare şi avea blana neagră şi netedă. Şi-a coborât capul şi a început să mârâie la mine, cu ochii scânteind de furie.
— Cuţu, cuţu, am spus eu încet. Cuminte, cuţu.
Şi-a arătat colţii şi a scos un mârâit înfricoşător.
Apoi a făcut un salt şi, mârâind furios, a sărit la gâtul meu.

Capitolul 18

— Hei! a strigat o voce alarmată din spatele meu.

Câinele a părut că se opreşte în aer. A aterizat în picioare, cu ochii încă scânteind ca tăciunii aprinşi.

— Fugi de-aici! am auzit pe cineva strigând.

Când m-am întors, l-am văzut pe Hat alergând spre mine cu o bâtă lungă în mână.

— Fugi de-aici, câine! striga Hat.

Câinele şi-a lăsat capul în jos şi a scos un mârâit, cu ochii aţintiţi, încă, asupra mea. Nehotărât, a făcut un pas înapoi cu coada lui neagră între picioarele groase. A mai făcut un pas înapoi. Şi încă unul.

— Pleacă de-aici, am început şi eu să strig. Pleacă!

Nu ştiu dacă din cauză că eram doi acum, ori din cauza băţului pe care Hat îl agita, dar dihania s-a întors brusc şi a luat-o la fugă spre copaci.

— Of! Vai! m-am văitat eu. Aoleu, era cât pe ce!

Deodată mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia atât de mult, încât simţeam o durere în piept. Am dat drumul aerului cu un şuierat.

— Eşti bine? m-a întrebat Hat.

— Da, cred că da, i-am răspuns eu tremurând. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Hat cerceta din priviri copacii între care dispăruse câinele.

— Ce era ăla, câine sau cal? a întrebat Hat. Părea destul de furios, nu?

Am dat din cap. Deodată mi-am simţit gâtul uscat. Îmi era greu să vorbesc. Ştiam că o să mai văd din nou bestia aia fioroasă în coşmaruri.

— L-aţi găsit pe Smântânică? am reuşit să întreb.

Hat a lovit cu piciorul un trunchi de copac căzut.

A dat din cap.

— Nu, nu încă. Charlene şi-a cam pierdut cumpătul.

— O înţeleg, am zis eu bâlbâindu-mă.

M-am întors spre copaci. Nu ştiu de ce, mi s-a părut că văd câinele mare şi negru venind din nou după mine.

Dar nu era decât o rafală de vânt care a mişcat frunzele.

— Ar fi bine să ne întoarcem, a spus Hat lovind trunchiul de copac încă o dată.

L-am urmat pe potecuţa care se unduia şi cobora în pantă. Animale mici mişunau printre frunzele uscate de la picioarele noastre. „Veveriţe cenuşii”, m-am gândit eu. Dar nu le dădeam atenţie. Aveam încă în minte imaginea monstrului enorm care mârâia la mine şi mă tot gândeam cât de puţin i-a lipsit să mă muşte.

Le-am prins din urmă pe Molly şi pe Charlene puţin mai târziu. Amândouă erau foarte mâhnite.

— Ce facem? se plângea Charlene. Avea mâinile băgate adânc în buzunarele blugilor. Părea gata să înceapă să plângă. Eu nu mă pot duce acasă fără Smântânică. Nu pot!

— Sunt sigură că a ajuns acasă câinele tău, a spus Molly. Sunt sigură că blegul ăla de câine e deja acasă.

Charlene s-a mai luminat un pic la faţă.

— Crezi? Oare nu crezi că s-a rătăcit prin pădure?

— Câinii nu se rătăcesc, am intervenit eu. Numai oamenii.

— Are dreptate, a spus Hat. Câinii au un simţ al orientării grozav. Smântânică e probabil deja acasă.

— Hai să vedem, a zis Molly, punându-şi mâna pe umărul lui Charlene ca s-o liniştească.

— Şi dacă nu e acolo? a întrebat Charlene, cu tristeţe în glas. Ce facem atunci?

— Sunăm la poliţie şi îi rugăm să ne ajute să-l găsim, i-a spus Molly.

Răspunsul acesta a părut să-i fie pe plac lui Charlene. Toţi patru am pornit, amărâţi, pe drumul care ieşea din pădure.

Tocmai ieşisem dintre copaci şi ne îndreptam spre stradă când Courtney şi Denise au apărut în faţa noastră.

Stăteau chiar în curbă. Şi lângă ele erau doi câini.

Smântânică era lângă Courtney, iar monstrul mare şi negru stătea de cealaltă parte a lui Courtney.

— Bună! a strigat Courtney când ne-a văzut alergând spre ea. Sunt ai voştri câinii ăştia?

M-am oprit şi priveam înmărmurit.

Smântânică lingea prietenos mâna lui Courtney, iar câinele cel mare şi negru îi lingea cealaltă mână.

— Câinele Saint-Bernard e al meu! a strigat Charlene veselă.

— Ar trebui să ţii bine de lesă, i-a spus Charlene. Era complet rătăcit când l-am găsit.

I-a dat lesa lui Charlene.

Charlene i-a mulţumit.

— Nu-i aşa că şi câinele ăsta e o scumpete? a zis Courtney

răsfăţându-se.

S-a aplecat şi a pupat monstrul cel negru pe bot.

Atunci, am decis să renunţ.

Am văzut că era imposibil. Nu era nici o soluţie – *nici o soluţie* – să o speriem pe Courtney.

„E timpul să mă declar învins”, mi-am spus eu.

Nici nu aveam idee ce lucruri înspăimântătoare urmau să se întâmple curând.

Capitolul 19

Am simţit nişte mâini reci ca gheaţa înfăşurându-se în jurul gâtului meu.

Am ţipat.

Charlene a început să râdă.

— Ce ai, Eddie? Eşti cam stresat.

— De ce ai mâinile aşa de reci? am întrebat, frecându-mi gâtul.

Charlene a întins o cutie de Coca-cola.

— Tocmai am scos asta din frigider.

Toţi au râs de mine.

Stăteam toţi patru în bârlogul lui Charlene, câteva zile mai târziu, încercând să plănuim următoarea mişcare. Era în jur de opt jumătate, într-o seară de joi. Le spusesem părinţilor că învăţăm împreună pentru teza la matematică.

— Cred că ar trebui să o lăsăm baltă, am spus eu grav. Nu o putem speria pe Courtney. Pur şi simplu nu putem.

— Eddie are dreptate, a spus Hat.

Hat stătea lângă Molly pe canapeaua maro din piele. Eu stăteam tolănit în fotoliul cel mare, în faţa lor. Charlene stătea jos, pe covorul alb miţos.

— Trebuie să găsim ceva, insista ea. Courtney nu e robot. *Trebuie* să-i fie şi ei frică de ceva.

— Nu sunt sigur de asta, am spus scuturând din cap.

În acel moment, Smântânică a intrat în cameră dând din coadă. S-a dus direct la Charlene şi a început să o lingă pe mână.

— Scoate-l pe trădătorul ăsta de aici! am spus eu tăios.

Smântânică şi-a ridicat capul şi m-a privit lung cu ochii lui căprui şi umezi, parcă cerându-şi scuze.

— M-ai auzit, Smântânică, am spus rece. Eşti un trădător.

— E doar un câine, a spus Charlene luându-i apărarea.

A tras animalul blănos jos lângă ea pe covor.

— E clar că toţi câinii o plac pe Courtney, a comentat Molly.

— Şi şerpii şi tarantulele, am adăugat eu cu amărăciune. Courtney nu se sperie de nimic. De nimic!

Molly avea o expresie răutăcioasă pe faţă.

— Vreţi să vedeţi ceva de care o să vă speriaţi sigur?

S-a întins spre celalalt capăt al canapelei şi i-a luat lui Hat

şapca de pe cap.

— Nuu! am strigat toţi odată. Chiar că e de speriat!

Părul negru al lui Hat era lipit de cap. Parcă era de lemn. Pe frunte avea o dungă roşie lăsată de şapcă.

— Hei! a strigat Hat furios.

A înşfăcat şapca şi şi-a pus-o la loc pe cap.

— Tu nu te speli niciodată pe cap? l-a întrebat Charlene.

— De ce să mă spăl? a răspuns el.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră ca să-şi aranjeze şapca aşa cum îi plăcea lui.

Am mai discutat un pic despre cum am putea s-o speriem pe Courtney. Eram destul de supăraţi după tot ce se întâmplase. Pur şi simplu, nu aveam nici o idee bună.

Puţin după ora nouă a sunat mama şi mi-a spus că trebuie să mă duc acasă. Le-am urat noapte bună prietenilor mei şi am ieşit. Plouase aproape toată ziua. Aerul era acum răcoros şi umed. Peluzele ude din faţa caselor străluceau în lumina palidă a luminilor de pe marginea străzii.

Casa mea era pe aceeaşi stradă, patru case mai încolo. Ar fi fost bine dacă-mi luam bicicleta cu mine. Unele dintre luminile de pe stradă erau stinse şi mă simţeam cam ciudat.

Bine, bine. Recunosc. Sunt mult mai uşor de speriat decât Courtney.

Până şi atingerea unei mâini reci pe ceafa mea mă face să sar în sus.

„Poate că asta ar trebui să încercăm cu Courtney, mă gândeam în timp ce traversam strada şi mergeam în jos spre următoarea casă. Mâini reci ca gheaţa care să îi atingă ceafa…”

Treceam prin dreptul unui teren viran, un patrulater cu ierburi înalte şi boscheţi care de mult nu mai fuseseră tăiaţi. Cu colţul ochiului, am zărit ceva mişcându-se pe pământ.

O umbră întunecată ţâşni deodată din pământul gălbui-cenuşiu.

Ceva venea printre ierburile înalte spre mine.

Am înghiţit în sec şi am simţit un nod în gât. Am grăbit pasul.

Umbra aluneca spre mine.

Am auzit un geamăt încet.

Să fi fost vântul?

Nu. Părea voce de om, nu putea fi vântul.

Un alt geamăt. Mai mult un ţipăt de data asta. Copacii au început toţi să tremure şi să şoptească. Umbre întunecate veneau repede spre mine.

Cu inima zbătându-mi-se în piept, am luat-o la fugă. Am traversat strada şi am fugit mai departe.

Dar umbrele se apropiau. Se întunecau din ce în ce mai mult. Gata să mă acopere.

Mi-am zis că n-o să mai ajung acasă.

Capitolul 20

Alergam cât puteam de repede. Boscheţii şi copacii întunecaţi treceau pe lângă mine ca într-o ceaţă. Tenişii mei loveau asfaltul cu zgomot.

Îmi simţeam sângele zvâcnind în tâmple, când am văzut în faţă casa mea. Peluza strălucea în lumina galbenă.

„Aproape am ajuns, mi-am spus. Aproape. De-aş ajunge mai repede în casă!”

Câteva secunde mai târziu urcam pe alee, după care am ocolit în fugă casa şi am ajuns la uşa de la bucătărie.

Cu ultimele puteri am deschis uşa împingând-o cu umărul, m-am năpustit în bucătărie, am închis uşa după mine şi am încuiat-o.

Gâfâind, cu inima gata să-mi sară şi cu gâtul uscat, am stat mult timp acolo, cu spatele lipit de uşă încercând să mă liniştesc.

Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că nu mă urmărise nimeni, totul era în imaginaţia mea.

Nu era prima dată când mi se întâmpla aşa ceva. Păţisem asta de multe ori.

„De ce-oi fi aşa de fricos?“ m-am întrebat. Mă simţeam mai bine, acum că ajunsesem acasă teafăr.

Apoi, în timp ce stăteam singur în bucătărie, aşteptând să mi se liniştească inima, mi-am dat seama unde greşisem eu şi prietenii mei. Mi-am dat seama de ce nu reuşiserăm să o speriem pe Courtney.

— Eddie, tu eşti? a strigat mama din sufragerie.

— Da, am ajuns, am răspuns eu. Am traversat repede holul şi am băgat capul pe uşa de la sufragerie. Am de dat un telefon. Unul singur, i-am spus mamei.

— De-abia ai ajuns acasă, a început ea să protesteze.

Eu eram deja la jumătatea scărilor.

— Un telefon, atât!

Am zburat până în camera mea, am luat telefonul şi am sunat-o pe Charlene. A răspuns după ce a sunat a doua oară.

— Alo?

— Nu e bine ce încercăm noi să facem! i-am spus pe nerăsuflate.

— Eddie, ai ajuns deja acasă? Ai fugit tot drumul?

— Nu e bine ce încercăm noi să facem, am repetat ignorând întrebările ei. Trebuie să o speriem pe Courtney noaptea! *Noaptea!* Nu în timpul zilei. Te sperii mult mai uşor noaptea.

A urmat un moment de linişte. Charlene probabil că se gândea la ce îi spusesem. În cele din urmă a spus:

— Ai dreptate, Eddie. Te sperii, într-adevăr, mai uşor noaptea. Dar noi tot nu avem nici o idee.

— Mda, ai dreptate, am recunoscut eu.

— Nu putem să sărim în faţa ei pe întuneric şi să strigăm „bu-hu-hu“, a spus Charlene.

Avea dreptate. Noaptea era timpul cel mai potrivit să o speriem pe Courtney, dar aveam nevoie de o idee. Ceva care să o sperie îngrozitor.

Ciudat, dar chiar Courtney mi-a dat ideea în dimineaţa următoare.

Capitolul 21

Vorbeam despre monştri la discuţia de dimineaţă.

Începem fiecare zi cu o discuţie. Ne adunăm toţi în zona de întâlniri, la un capăt al clasei. Domnul Melvin se sprijină de tabla sau stă pe taburetul lui cu trei picioare, pe care îl are în clasă. Şi discutăm tot felul de lucruri.

De fapt, sunt aceiaşi trei sau patru copii care discută de fiecare dată. Noi, ceilalţi, stăm acolo şi ne prefacem că ascultăm, în timp ce ne străduim să ne trezim.

Bineînţeles, Courtney este unul dintre participanţii la discuţii. E întotdeauna isteaţă şi entuziasmată, chiar şi dimineaţa la prima oră. Şi nu îi e niciodată frică să îşi spună părerea despre *orice.*

Domnul Melvin ne spunea că oamenii dintotdeauna au crezut că există monştri.

— Oamenii au nevoie să inventeze monştri, ne spunea el. Asta ne ajută să credem că lumea reală nu e chiar atât de terifiantă. Lumea reală nu e atât de înfricoşătoare ca monştrii pe care îi putem visa.

A continuat aşa o vreme. Nu cred că asculta cineva cu atenţie. Era prea devreme.

— Sunt o mulţime de legende şi mituri, poveşti şi filme despre monştri, spunea domnul Melvin. Dar nimeni nu a dovedit vreodată că aşa ceva exista. Pentru că totul e doar în imaginaţia noastră.

— Nu-i adevărat, a spus Courtney.

Întotdeauna începea să vorbească fără să ridice mâna. Nu îi păsa dacă întrerupea pe cineva.

Sprâncenele negre şi stufoase ale domnului Melvin s-au ridicat pe fruntea lui lucioasă.

— Tu ai vreo dovadă că monştrii există, Courtney? a întrebat el.

— Courtney e un monstru, a şoptit cineva în spatele meu.

Am auzit câţiva copii chicotind.

Eu stăteam pe pervazul ferestrei. Razele de dimineaţă ale soarelui treceau prin geam şi îmi încălzeau spatele. Molly era lângă mine. Încerca să îşi dezlipească guma de pe aparatul dentar.

— Unchiul meu e cercetător, a spus Courtney. Mi-a spus că

monstrul din Loch Ness, din Scoţia chiar există. Stă într-un lac mare şi arată ca un şarpe de apă. Nişte oameni i-au făcut poze.

— Pozele acelea nu sunt dovezi, a spus domnul Melvin.

Dar Courtney vorbea în continuare. Niciodată nu se oprea până nu spunea tot ce avea de spus.

— Unchiul meu zice că şi Bigfoot e adevărat. A văzut poze cu urmele lui Bigfoot în munţii Himalaya.

Se auzeau comentarii în şoaptă prin clasă. M-am uitat la Hat, care stătea jos pe podea în mijlocul clasei şi îşi dădea ochii peste cap.

— Nu toţi monştrii sunt imaginari, a concluzionat ea. Multor oameni le e frică să admită că monştrii sunt reali.

— E o teorie foarte interesantă, a spus domnul Melvin scărpinându-se pe gât. E cineva de acord cu Courtney? Câţi dintre voi credeţi că există monştri?

Câţiva copii au ridicat mâna. N-am observat câţi. Eram pierdut în gândurile mele. „Courtney crede că monştrii sunt reali, mi-am spus. Chiar crede că sunt adevăraţi.”

Încet, o idee începea să prindă contur în mintea mea.

„Monştri… monştri…

Monştri noaptea, pe întuneric…”

Mulţumită lui Courtney, începeam să pun la punct un plan perfect pentru a o speria. Planul perfect, care *trebuia* să meargă.

Capitolul 22

I-am cerut lui Kevin să mă ajute, dar n-a vrut. Aşadar, i-am adus pe Hat, pe Molly şi pe Charlene să se roage de el.

— Dacă am înţeles bine, a început Kevin încruntându-se la noi, vreţi ca eu şi prietenii mei să intrăm în costumele de monştri noroioşi şi să speriem o fată în pădure?

— Nu orice fată, am spus eu, pierzându-mi răbdarea. Pe Courtney!

— Courtney merită să fie speriată, a adăugat Charlene. O caută cu lumânarea.

Era sâmbătă după-amiaza. Stăteam în curtea din spatele casei mele. Kevin avea în mână furtunul de udat grădina. Făcea o grămadă de treburi de grădinărit sâmbăta. Acum avea de gând să ude rondurile de flori.

— Filmul e gata, a spus Kevin, strângând gura furtunului. Mă bucur că am scăpat de costum şi de machiajul ăla noroios.

— Te rog! am spus eu.

— O să fie amuzant, i-a spus Hat lui Kevin.

Kevin a dat drumul la apă, dar din furtun nu a ieşit nici un strop.

— E înnodat furtunul, am spus arătându-i nodul. Ţi-l descurc eu.

M-am aplecat şi am început să deznod furtunul.

— Courtney şi prietena ei, Denise, au o căsuţă într-un copac, pe lângă Pârâul Tulbure, i-a spus Charlene lui Kevin.

— Ştiu, a răspuns Kevin. Acolo ne-am filmat clipul. Monştrii urcă în căsuţă ca să omoare pe cineva. A fost tare.

— Grozav, a zis Molly. Ce-ar fi să mai jucaţi o dată scenariul ăsta?

— Te rog!

M-am tot rugat de Kevin de când mi-a venit ideea.

— Deci vreţi să aşteptăm noi trei în pădure, noaptea, nu? a întrebat Kevin.

Dezlegasem furtunul. Apa a ţâşnit pe tenişii lui Hat. A sărit înapoi ţipând speriat. Am râs cu toţii.

— Scuze, a spus Kevin întorcând furtunul către flori. A fost un accident.

— Da, tu şi prietenii tăi staţi în pădure. Şi când se întunecă de tot, ieşiţi şi o speriaţi pe Courtney, să-i sară inima din loc!

— Adică să scoatem sunete ciudate, să mergem clătinându-ne, cu noroiul scurgându-se de pe noi, şi să ne prefacem că o urmărim, a spus Kevin.

— Exact, am răspuns eu repede.

Văzusem că începe să îl intereseze.

— Cum o s-o faci să se ducă noaptea în pădure? a întrebat Kevin.

O întrebare bună. Nu prea mă gândisem la asta.

— O s-o duc eu acolo, a spus Molly, care fusese tăcută toată după-amiaza.

— O să te prefaci că eşti Denise? am întrebat-o. Data trecută nu a mers asta.

Kevin a ridicat furtunul până când apa a ţâşnit cu presiune până deasupra casei. Era cu spatele la mine. Nu-mi dădeam seama la ce se gândeşte.

— Ei? Ce zici? am întrebat, gata să încep din nou să mă rog de el. O să-i rogi şi pe prietenii tăi să ne ajute?

— Şi eu ce câştig din asta? a întrebat Kevin fără să se întoarcă.

— Hm... m-am gândit repede. O să fiu sclavul tău o săptămână, Kevin, i-am spus. O să fac toată treaba în grădină. O să tund gazonul. O să ud florile şi o să le plivesc. Şi... o să spăl vasele în fiecare seară. Şi o să fac curat la tine în cameră.

Kevin s-a întors şi m-a privit cu ochii îngustaţi.

— Fii serios!

— Dar sunt serios! am insistat eu. O să fiu sclavul tău! O săptămână întreagă.

A închis robinetul. Apa s-a oprit cu un fâsâit şi apoi a început să picure.

— Ce zici de o lună? a întrebat el.

Ups! O lună era cam mult. O lună în care să-i fac toată treaba lui Kevin şi să sar în sus la comenzile lui. O lună întreagă...

Merita? Merita să mă transform într-un sclav amărât şi extenuat timp de o lună doar ca să o sperii pe Courtney?

Sigur că da!

— Bine, am spus. O lună.

Kevin a rânjit şi mi-a strâns mâna. Avea palma udă, de la furtun.

Mi-a întins furtunul.

— De-aici continui tu, sclavule, mi-a ordonat el.

Am luat furtunul şi mi s-a scurs apa pe pantaloni.

— Când vrei să apară cei trei monştri? a întrebat Kevin. Când

vrei să o sperii pe Courtney?

— Mâine-seară, am răspuns.

Capitolul 23

Nu ştiu cum a apărut legenda cu monştrii noroioşi. Prima dată am auzit de ei de la un alt copil, când eram mic. Încerca să mă sperie şi a şi reuşit.

Legenda e cam aşa:

Unii dintre întemeietorii oraşului nostru erau prea săraci ca să îşi construiască case. Şi şi-au făcut nişte colibe în pădure, pe malurile Pârâului Tulbure.

Pârâul era mult mai mare atunci. Nu era doar un firicel noroios, cum e astăzi.

Oamenii erau nevoiaşi şi muncitori şi, în scurt timp, şi-au construit un sat întreg de colibe de-a lungul râului. Dar cei din oraş îi dispreţuiau. Refuzau să îi ajute în vreun fel.

Oficialităţile nu voiau să împartă sursele de apă ale oraşului cu oameni de pe malul râului. Proprietarii de magazine nu îi lăsau să ia nimic pe datorie.

Mulţi dintre oamenii din sat flămânziseră. Mulţi erau bolnavi. Dar cei din oraş nu voiau să îi ajute.

Asta se întâmpla acum o sută de ani, poate şi mai mult.

Într-o noapte a fost o furtună mare. Ploaie şi vânturi puternice.

Pârâul s-a umflat înainte ca oamenii să se poată adăposti. Mâlul de pe maluri s-a ridicat ca o maree, o maree de mâl negru şi greu.

Valul de noroi a măturat satul. I-a îngropat pe toţi oamenii şi a îngropat şi casele. Ca lava unui vulcan, a acoperit totul.

În dimineaţa următoare nu se mai vedea nimic din sat. Pârâul curgea, învolburat în albia lui noroioasă. Pădurea era goală şi peste tot era linişte.

Sătenii dispăruseră.

Dar nu de tot.

Legenda spune că o dată pe an, când e lună plină, sătenii ies din noroi. Sunt monştri acum. Monştri noroioşi.

Şi, o dată pe an, monştrii ies din noroi ca să danseze în lumina lunii şi să se răzbune pe oamenii din oraş care nu i-au ajutat.

Asta e legenda, atât cât ştiu din ea.

Sigur că nu e adevărată. Dar cred că e o poveste frumoasă. Şi a fost transmisă de la o generaţie la alta.

Povestea asta a speriat mulţi copii. Inclusiv pe mine.

Şi acum, sâmbătă seara, Kevin şi ceilalţi doi monştri o vor speria pe Courtney, fata care nu poate fi speriată.

Puţin după ora şapte, Kevin era în baie, făcând ultimele retuşuri la costum. Avea un strat gros de noroi maro-portocaliu pe faţă şi prin păr. Purta o cămaşă largă neagră şi blugi negri şi largi. Şi de pe haine i se scurgea noroi.

Îl urmăream din cadrul uşii, în timp ce îşi mai punea nişte noroi în păr.

— Câh! Arăţi groaznic, i-am spus.

— Mersi, golanule. Ai pus toate farfuriile în maşina de spălat vase?

— Da, am zis eu cu ciudă.

— Şi ai luat toate hainele murdare din camera mea şi le-ai pus la spălat?

— Da, am zis eu abia deschizând gura.

— Da, *domnule*, m-a corectat el. Servitorii trebuie să fie politicoşi.

Mă exploata la maximum de când acceptasem să fiu servitorul lui. Era incredibil câte treburi îmi găsea de făcut.

Dar se apropia cu repeziciune momentul. Momentul pentru care merita sa îndur o lună de sclavie.

Kevin s-a întors către mine.

— Cum arăt?

— Ca un morman de noroi.

A zâmbit.

— Mulţumesc.

Am mers după el până în hol. A luat cheile de la maşină de pe o măsuţă.

— Mă duc să-i iau pe prietenii mei, a spus el admirându-şi înfăţişarea hidoasă în oglinda din hol. Apoi o să ne găsim ascunzişuri în pădure. Mergi şi tu?

Am dat din cap.

— Nu, mersi. Trec întâi pe la Molly. Mai avem de pus la punct un detaliu.

— Ce detaliu?

— Cum să o aducem pe Courtney în pădure.

Capitolul 24

— Bună, Eddie, ce mai faci? m-a întrebat tatăl lui Molly.

Eram la Molly în bucătărie. Tatăl ei a deschis frigiderul şi şi-a scos o cutie de suc de ghimbir. Apoi căuta pe rafturi, uitându-se cu ochii mijiţi în lumina puternică.

— Nimic interesant, tată, a răspuns Molly agitată. Eddie şi cu mine stăm doar de vorbă.

A plecat de lângă frigider.

— Vreţi să jucaţi Scrabble sau ceva?

— Nu, mulţumim, a răspuns Molly repede. Nu în seara asta, bine?

Mi-am ridicat ochii către ceasul din bucătărie. Se făcuse târziu. Nu aveam timp să discutăm prea mult cu tatăl lui Molly. Trebuia să o ducem pe Courtney în pădure.

— Nici cărţi nu vreţi să jucaţi? a întrebat tatăl ei băgându-şi din nou capul în frigider. Parcă voiaţi să vă învăţ să jucaţi poker. Nu am mare lucru de făcut astă seară, aşa că…

— Eddie şi cu mine avem de discutat, a spus Molly. Şi… ăăă… trebuie să sunăm nişte copii.

Tatăl ei s-a întristat. Şi-a scos nişte mezeluri din frigider şi s-a apucat să-şi facă un sendviş.

— Vă e foame?

— Nu, nu ne e foame, a răspuns Molly pierzându-şi răbdarea.

M-a tras într-un colţ.

— Molly, trebuie să ne grăbim, i-am spus în şoaptă.

— Mie-mi spui, a zis Molly sec.

Şi-a ridicat ochelarii pe nas.

— Poftim, Eddie. Poţi să asculţi la telefonul ăsta. Eu mă duc sus şi o sun pe Courtney.

— Ce o să-i spui? N-o să te prefaci că eşti Denise, nu?

Începeam să am emoţii. Trebuia să o fi sunat pe Courtney mult mai devreme. Nu trebuia să aşteptăm până în ultimul moment.

Molly a zâmbit misterios.

— O să vezi, a spus ea moale.

Apoi a pornit pe scări în sus.

Timp de un minut-două, m-am plimbat prin cameră, lăsându-i lui Molly timp să formeze numărul. Apoi, cu grijă, am ridicat receptorul şi l-am pus la ureche.

Molly vorbea deja cu Courtney la telefon.

— Cine e la telefon? a întrebat Courtney.

— Sunt Molly.

Mi-am ţinut respiraţia. De ce îi spunea Molly lui Courtney adevărul?

— Bună, Molly. Ce faci? a întrebat Courtney.

Din vocea ei se vedea că e surprinsă. Ea şi Molly nu fuseseră niciodată tocmai prietene.

— Am auzit ceva ce cred că te-ar interesa, a zis Molly dintr-o răsuflare. Am auzit că s-ar putea să apară monştrii noroioşi astă-seară.

A urmat o tăcere lungă. Courtney nu zicea nimic. În cele din urmă a zis:

— E o glumă, nu?

— Nu, a răspuns Molly repede. Chiar am auzit. Spuneau că e lună plină şi asta e noaptea când monştrii apar în fiecare an.

— Haide, Molly, a zis Courtney sarcastic. Hai, zi, de ce m-ai sunat?

„Nu ţine", m-am gândit strângând telefonul în mână. Eram atât de agitat că nu puteam nici să respir. „Nu ţine. Ideea lui Molly nu merge."

— Courtney, ai spus la şcoală că tu crezi că există monştri. Şi când am auzit de monştrii noroioşi, m-am gândit că ţi-ai dori să-i vezi.

— Unde ai auzit asta? a întrebat Courtney suspicioasă.

— La radio, a minţit Molly. Tocmai au spus la radio că monştrii o să iasă din noroi, în pădure, în noaptea asta, când e luna sus.

— Du-te tu, a spus Courtney cu răceală. Să-mi povesteşti luni la şcoală cum a fost.

„Oh, nu, mă gândeam, am eşuat. Am eşuat total. Planul nostru s-a dus de râpă. Fratele meu o să mă omoare."

— Păi, cred că o să mă duc, i-a spus Molly lui Courtney. Nu vezi des monştrii adevăraţi. Dar dacă ţi-e frică, poţi să stai acasă.

— Ce? Ce-ai spus? a întrebat Courtney ridicând vocea.

— Am spus că dacă ţi-e frică categoric ar trebui să stai departe de pădure, a repetat Molly.

— Mie? Să-mi fie frică? Vocea lui Courtney era atât de înaltă încât abia am auzit-o. Mie nu mi-e frică de nici un monstru, Molly. Ne vedem în zece minute. Dacă nu cumva ţi-e frică ţie.

— Vorbesc serios, stai acasă, i-a spus Molly lui Courtney. Nu

vreau să fiu eu responsabilă. Dacă intri în panică, dacă ţi se întâmplă ceva…

— Ne vedem acolo, a spus Courtney pe o voce tăioasă.

A închis telefonul.

În câteva secunde, Molly s-a întors în bucătărie, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Sunt sau nu sunt un geniu?

— Eşti un geniu, am răspuns, hai să mergem!

Capitolul 25

Am simţit că mă treceau fiorii în timp ce mergeam cu Molly spre pădure. Aerul era surprinzător de rece şi de umed. Nori subţiri şi întunecaţi pluteau prin faţa lunii pline, care părea joasă, la înălţimea copacilor.

— Grozav! a zis Molly căutând din priviri copacii întunecaţi din faţa noastră. Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, o s-o speriem pe Courtney.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Mă tot întreb ce o să se întâmple de data *asta.*

— N-o să se întâmple nimic, m-a asigurat Molly. Nu mai fi aşa pesimist. A venit momentul, Eddie.

Charlene şi Hat ne aşteptau la marginea pădurii. Molly i-a văzut prima şi le-a făcut cu mâna. Am alergat spre ei.

— L-aţi văzut pe fratele meu şi pe prietenii lui? am întrebat eu privind spre pădurea întunecoasă.

— Nu, a răspuns Hat.

— Dar am văzut-o pe Courtney, a zis Charlene. Şi ea şi Denise mergeau grăbite spre căsuţa din copac.

— A adus-o şi pe Denise? am strigat eu. Grozav! O s-o speriem şi pe ea!

— Ele v-au văzut? a întrebat Molly.

— Sigur nu ne-au văzut. Ne-am ascuns acolo.

Charlene a arătat spre nişte tufişuri dese.

Pădurea a devenit dintr-odată mai luminoasă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că norii subţiri se retrăgeau din faţa lunii. Eram învăluiţi de o lumină gălbuie, stranie.

O rafală de vânt a legănat crengile. În jurul nostru, toţi copacii păreau că şoptesc.

— Fratele meu şi prietenii lui probabil că se ascund în apropierea pârâului, am spus. Hai să mergem, nu vreau să ratăm momentul.

Ne-am strecurat toţi patru printre copaci. Încercam să nu facem zgomot, dar sub picioarele noastre trosneau crengi şi frunze uscate.

Mi-am ţinut respiraţia când am auzit un sunet ca un geamăt stins.

Un strigăt trist, ca de jale.

M-am oprit să ascult. Încă un geamăt.

— Ce-ce e asta? am întrebat eu bâlbâindu-mă.
— Pare să fie o pasăre. Un porumbel, poate, a răspuns Charlene.
Încă un geamăt. Da, era o pasăre într-un copac.
— Eddie, sper că nu-ţi pierzi cumpătul *deja,* a zis Hat şi mi-a dat o palmă peste spate. Trebuie să fii tare, omule!
— Sunt tare, am spus eu încet.
Mi-era jenă că intrasem în panică auzind un porumbel. Îmi părea bine că era prea întuneric ca ei să vadă ce roşu eram la faţă.
M-am întins şi i-am răsucit şapca lui Hat, doar aşa, ca să nu mă mai gândesc la porumbel.
— Hei! a strigat el întorcându-se furios.
— Şşşt! Linişte. O să ne audă Courtney şi Denise, ne-a certat Molly.
Am ajuns repede la căsuţa din copac. Pădurea se întuneca din ce în ce mai mult, în timp ce ne furişam printre copacii care foşneau. Mergeam lipiţi, unul de altul. Nu se auzea nici o şoaptă.
Am mai auzit nişte sunete joase. Ţipete îndepărtate.
M-am forţat să le ignor. Nu voiam să mă mai sperii de păsări.
Mi se părea că mersesem ore în şir, dar ştiam că nu trecuseră decât câteva minute. Aveam gâtul uscat şi îmi tremurau un pic genunchii. „De emoţie”, m-am gândit eu.
— Au! am strigat eu încet. Mă împiedicasem de ceva, o rădăcină de copac sau o piatră. Am căzut pe pământ, cu faţa în jos. Au!
Hat şi Charlene m-au ridicat repede.
— Eşti bine? m-a întrebat Charlene în şoaptă.
— Da, sunt bine, am zis scuturându-mă.
Căzusem pe cotul drept, care acum îmi zvâcnea şi mă durea rău.
— Nu mai încerca să ne sperii, m-a certat Charlene.
— Nu încerc, am protestat eu.
Frecându-mi cotul lovit, i-am urmat pe cărare.
Ne-am oprit la intrarea în luminiş. Stând ascunşi între copaci, priveam către căsuţa din copac.
Semăna mai mult cu o platformă cu pereţi decât cu o casă. Adică nu avea acoperiş. Courtney şi Denise erau cocoţate acolo şi se sprijineau de unul dintre pereţii căsuţei. Luminişul s-a umplut de lumina lunii şi le-am putut vedea clar. Courtney avea un binoclu la ochi. Denise avea o lanternă îndreptată către

copaci şi un aparat de fotografiat la gât. Erau întotdeauna pregătite. Eram surprins că nu îşi făcuseră fişe de lucru pe care să bifeze monştrii când îi văd. La rubrica de sălbăticiuni.

Eu şi prietenii mei ne-am ghemuit în spatele unui pâlc de ierburi înalte şi le urmăream. Courtney şi Denise discutau, în timp ce cercetau luminişul de după peretele căsuţei. Dar nu auzeam ce spuneau.

— De-abia aştept, a spus Hat în şoaptă, aplecându-se spre mine.

Ochii lui negri străluceau de emoţie sub cozorocul şepcii. Mesteca de zor o bucată mare de gumă.

— Unde e fratele tău? a întrebat el.

Am căutat cu privirea printre copacii de pe malul pârâului, dincolo de luminiş.

— Nu-l văd, i-am şoptit lui Hat. Dar el şi prietenii lui sunt pe undeva pe aici. O să iasă în orice moment.

— Şi atunci începe distracţia, a spus Hat rânjind.

— Da, atunci începe distracţia.

Dar aveam o îndoială care mă măcina, un sentiment care mă apăsa.

Unde erau Kevin şi prietenii lui?

Unde erau?

Apoi am văzut ceva mişcându-se în spatele căsuţei, la marginea luminişului.

Capitolul 26

L-am prins pe Hat de mânecă îndată ce am văzut umbrele mişcându-se printre copaci.

— Uite, am şoptit cu inima zbătându-mi-se în piept.

Am arătat cu degetul dincolo de luminiş.

Dar nu era nevoie să arăt. Şi el îi văzuse, toţi îi văzusem.

Courtney şi Denise erau cu faţa în cealaltă direcţie, fără să îşi dea seama că ceva se întâmpla în spatele lor.

Mă uitam cu atenţie, ţinându-mi răsuflarea, ascunzându-mă după ierburile înalte.

Am văzut o siluetă neagră mişcându-se spre căsuţă. Apoi alta în spatele ei. Părea că iese din noroi.

O a treia siluetă a păşit clătinându-se în lumină.

Da!

Cei trei monştri noroioşi!

Kevin şi prietenii lui veniseră să ne ajute!

Courtney şi Denise tot nu îi văzuseră.

Courtney stătea rezemată de peretele căsuţei, uitându-se prin binoclu.

Denise lumina cu lanterna în cealaltă direcţie.

Acum îi vedeam clar pe Kevin şi pe prietenii lui. Arătau grozav.

Capetele lor erau acoperite cu noroi umed şi închis la culoare. Hainele atârnau zdrenţuite pe ei.

Lăsând în urma lor dâre de noroi, înaintau greoi, cu braţele întinse.

Aproape, tot mai aproape de căsuţa din copac.

„Întoarceţi-vă, le-am spus în linişte lui Courtney şi Denise.

Întoarceţi-vă şi ţipaţi cât puteţi!”

Dar ele nu se întorceau. Nu ştiau că trei monştri îngrozitori se furişau în spatele lor.

M-am întors şi m-am uitat la prietenii mei. Molly şi Charlene erau încremenite ca nişte statui, cu gurile căscate, cu ochii ieşiţi din orbite, privind spectacolul. Hat nici nu clipea. Privea entuziasmat. Şi aştepta.

Toţi aşteptam ca victimele să îşi dea seama că monştrii se apropie.

Deodată, în timp ce mă uitam la cei trei monştri în luminiş, am auzit un foşnet în spatele meu. Ramuri trosnind. Zgomotul

făcut de pantofi pe pământ.

Paşi.

Murmur de voci.

— Ce?

Trăgând aer în piept, m-am întors.

Şi am văzut *alţi* trei monştri noroioşi în spatele nostru.

— Nu! am încercat să ţip, dar m-am înecat şi nu a ieşit decât o şoaptă.

Hat, Molly şi Charlene s-au întors şi ei, în timp ce monştrii se apropiau.

L-am recunoscut pe Kevin printre ei.

— K-Kevin!

— Îmi pare rău, golanule, a şoptit el. Am făcut pană cu maşina.

Capitolul 27

— Am venit prea târziu? a întrebat Kevin.

N-am răspuns. Nu puteam.

M-am întors spre luminiş. Cei trei monştri mergeau greoi spre căsuţă. Ochii lor adânciţi priveau din noroiul umed care li se scurgea de pe feţe.

Apoi am văzut mai mulţi. Am văzut braţe ieşind din mâl, capete acoperite de noroi. Tot mai mulţi ieşeau din pământul mlăştinos.

Siluete întunecate de pe care se scurgea noroi gros se ridicau şi porneau clătinându-se de-a lungul luminişului. Picioarele lor goale plescăiau pe noroi.

Erau câteva zeci, acum. Trupuri slabe, uscate, contorsionate, acoperite cu noroi. Toţi mergeau spre căsuţă. Zeci. Şi mai veneau alte zeci, ieşind din pământ.

— Fugiţi! am ţipat ieşind de după pâlcul de ierburi. Courtney, Denise! Fugiţi! *Fugiţi!*

Au ezitat. Apoi au văzut, în sfârşit, monştrii hidoşi.

Ţipătul ascuţit al lui Courtney a făcut să răsune copacii.

Ţipa terorizată, fără să se oprească.

Şi ea şi Denise ţipau.

Acum ar fi fost momentul nostru de triumf.

Dar nu era.

Cele două fete ţipau îngrozite.

Apoi mi-am dat seama că *toţi* ţipam.

Cu picioarele lipăind în noroi, monştrii înaintau clătinându-se.

Le-am văzut pe Courtney şi pe Denise sărind din copac.

Apoi le-am văzut fugind şi ţipând.

Am luat-o şi eu la fugă. Fugeam printre copacii întunecaţi, spre marginea pădurii.

Fugeam, fugeam, fugeam de monştrii acoperiţi cu noroi pe care ştiam că n-o să-i uit niciodată, indiferent cât de departe aş fi fugit.

Ei bine, toate astea s-au întâmplat cu două săptămâni în urmă. Două săptămâni lungi.

Spaima a trecut. S-a terminat.

Totuşi, nu prea ies din casă. Chiar nu-mi place să mă

îndepărtez de casă.

Nici prietenilor mei.

Ieri, Kevin m-a întrebat dacă vreau să văd filmul lui cu monştri noroioşi. E gata, editat, finalizat.

I-am spus „nu, mulţumesc”. Chiar nu voiam să-l văd.

Sunt foarte tensionat şi încordat de la noaptea aia petrecută în pădure.

Şi prietenii mei sunt nervoşi şi încordaţi. Suntem toţi stresaţi.

În afară de Courtney.

Ştiţi ce face acum Courtney? Se laudă la toată lumea că a avut dreptate. Că există monştrii, cu adevărat.

Se laudă la toată lumea că are dovezi că există monştri pentru că i-a văzut.

E mai rău ca niciodată.

Mie şi prietenilor mei ne-ar plăcea s-o speriem zdravăn o dată.

Chiar am vrea s-o speriem pe Courtney.

Dar nu putem. Suntem prea speriaţi.